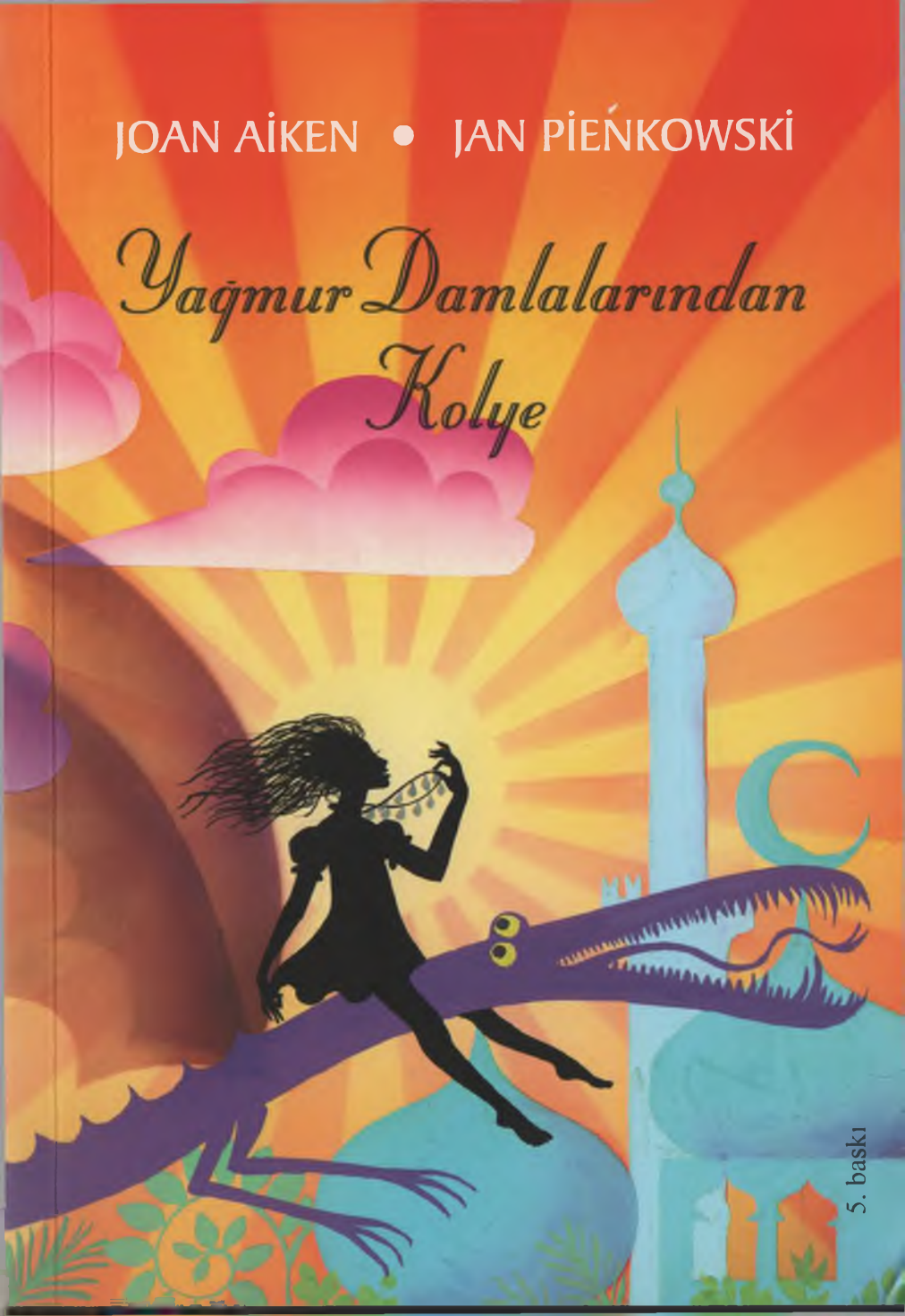

JOAN AIKEN • JAN PIENKOWSKI

*Yağmur Damlalarından
Kolye*

Yağmur Damlalarından Kolye'den Kırkyama Yorgan'a bu kitapta hazine değerinde, sekiz klasik öykü var. Bir doğum günü öyküsüyle başlayıp bir doğum günü öyküsüyle biten bu büyülü derleme, bizi dileklerin gerçek olduğu sihirli bir dünyaya doğru yola çıkarıyor.

"Joan Aiken'in kelimeleri kulağa nasıl müzik gibi geliyorsa. Jan Pienkowski'nin çizimleri de goze oyle bir şenlik çekiyor..."

Times Literary Supplement

www.tudem.com

ISBN: 978-605-9604-75-8

© 2010, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sk. No: 10/51
35220 Alsancak-Konak/İZMİR
metin hakları © 1968, Joan Aiken Estate
resim hakları © 1968, Jan Pienkowski

İlk basım 1968 yılında İngiltere’de *A Necklace Of Raindrops* adıyla Random House Children’s Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Joan Aiken
Resimleyen: Jan Pienkowski
Türkçeleştiren: Ada Seyhan
Editör: Zariife Biliz

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

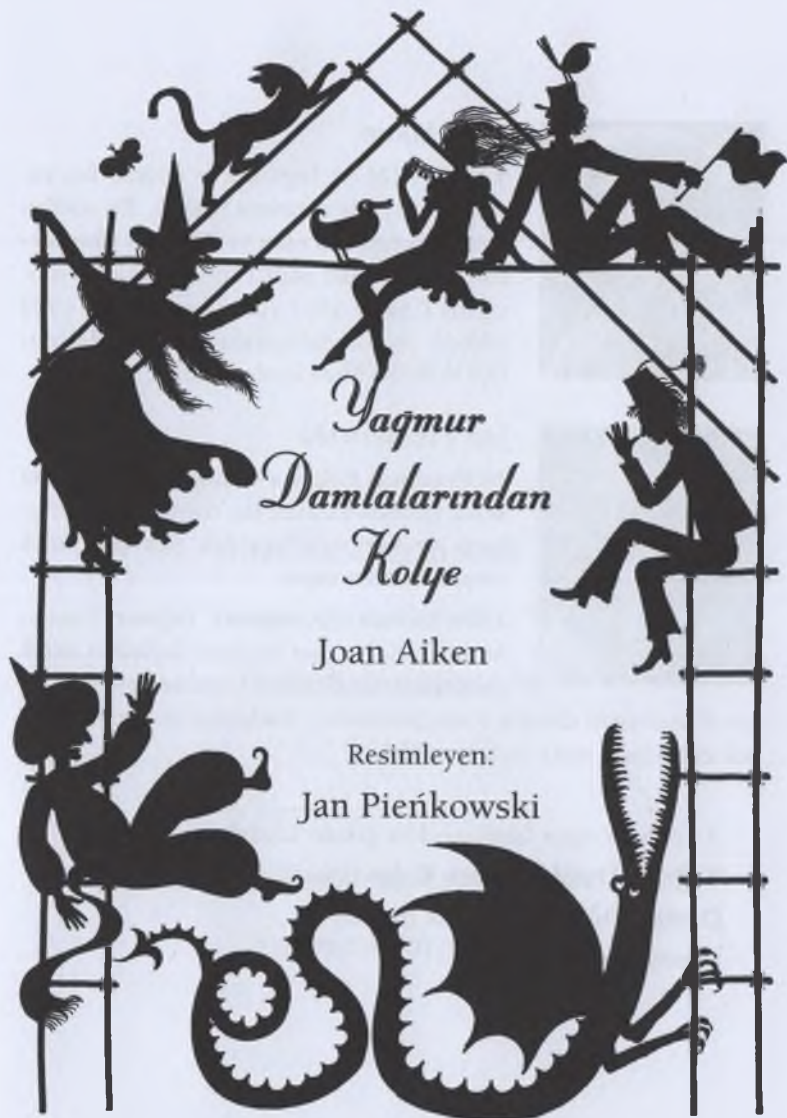
Birinci Baskı: Şubat 2011 (3000 adet)
İkinci Baskı: Eylül 2012 (2000 adet)
Üçüncü Baskı: Ağustos 2014 (2000 adet)
Dördüncü Baskı: Kasım 2015 (2000 adet)
Beşinci Baskı: Ekim 2016 (2000 adet)

ISBN: 978-605-9604-75-8
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

*Yağmur
Damlalarından
Kolye*

Joan Aiken

Resimleyen:
Jan Pieńkowski

 tudem

Joan Aiken

4 Eylül 1924'de, İngiltere'de doğdu. Beş yaşında hikâyeler yazmaya başladı. En sevilen kitaplarından biri olan ve "Wolves Chronicles" serisinin ilki olan *The Wolves of Willoughby Chase*'i 1962 yılında yayımladı. 1999 yılında, çocuk edebiyatına katkılarından dolayı MBE ödülüne layık görüldü.

Jan Pieńkowski

1936 yılında Polonya'da doğdu. İlk kitabını sekiz yaşında yaratan Jan tiyatrodan televizyona ve kartpostallara dek pek çok farklı alanda tasarım yaptı.

1968 yılında yayımlanan *Yağmur Damllarından Kolye*, Jan ve Joan ikilisinin ortak çalışmalarının ilkidir. O tarihten bu yana iki

kez illüstrasyon dalında Kate Greenaway Madalyası'nı kazanmış ve pek çok klasik esere imza atmıştır.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Yağmur Damllarından Kolye (masal)

Denizin Dibindeki Krallık (masal)

Uyurgezer Ayı (masal)

Jeremy ve Marianne'a

İçindekiler

- Yağmur Damlalarından Kolye 7
Minderde Oturan Kedi 19
Bu Turtada Biraz Gökyüzü Var 31
Raflardaki Cinler 39
Üç Gezgin 49
Fırıncının Kedisi 59
Bir Gecelik Yatacak Yer 67
Kırkyama Yorgan 77

Yağmur Damlalarından Kolye

Bay Jones adındaki bir adamla karısı deniz kenarında yaşıyordu. Bay Jones fırtınalı bir gecede bahçedeyken, bahçe kapısının yanındaki çobanpüskülünün sallanıp silkinmeye başladığını gördü.

Bir ses, "Bana yardım edin! Ağacın içine sıkıştım! Bana yardım edin, yoksa fırtına bütün gece sürecek," diye bağırdı.

Çok şaşırان Bay Jones ağacın yanına gitti. Ağacın ortasında, uzun gri pelerimli, uzun gri sakallı ve görüp göreceğiniz en parlak gözlere sahip uzun boylu bir adam vardı.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Bay Jones. "Benim çobanpüskülümde ne işiniz var?"

"Buraya sıkıştım, görmüyor musunuz? Dışarı çıkmama yardım edin, yoksa fırtına bütün gece sürecek. Ben Kuzey Rüzgârı'yım ve fırtınayı savuşturmak benim işim."

Bunun üzerine Bay Jones, Kuzey Rüzgârı'nın ağaçtan çıkmasına yardım etti. Kuzey Rüzgârı'nın elleri buz gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedi Kuzey Rüzgârı. "Pelerinim yırtılmış, ama önemli değil. Bana yardım ettiniz, karşılığında ben de sizin için bir şey yapacağım."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedi Bay Jones. "Daha yeni bir kızımız oldu ve bir çift dünyada ne kadar mutlu olabilirse o kadar mutluyuz."

“Bu durumda,” dedi Kuzey Rüzgârı, “bebeğin vaftiz babası olacağım. Bu yağmur damlasından kolye kızıma doğum günü hediyem olacak.”

Gri pelerininin altından çok güzel, incecik bir gümüş zincir çıkardı. Zincirin ucunda üç tane ışıldayan, parlak damla vardı.

“Bunu bebeğin boynuna takın,” dedi Kuzey Rüzgârı. “Yağmur damlaları onu ıslatmaz. Her yıl doğum gününde ona bir başka damla getireceğim. Dört tane damlaya sahip olduğunda, en şiddetli sağanaklarda bile ıslanmayacak. Beş tane damlası olduğunda, hiçbir şimşek ya da yıldırım ona zarar vermeyecek. Altı tane damlası olduğunda, en güçlü rüzgâr bile onu sürükleyemeyecek. Yedi tane yağmur damlası olduğunda, en derin nehirde yüzebilecek. Sekiz tane yağmur damlası olduğunda, en açık denizlerde yüzebilecek. Dokuz tane yağmur damlası olduğunda, ellerini çırparak yağmuru durdurabilecek. On tane yağmur damlası olduğunda, burnunu çektğinde yağmur yağdırabilecek.”

“Yeter, yeter!” diye bağırdı Bay Jones. “Küçük bir kız için bu kadarı yeter de artar bile!”

“Zaten bitirecektim,” dedi Kuzey Rüzgârı. “Dinle, kızın kolyeyi asla boynundan çıkarmamalı, yoksa bu ona kötü şans getirir. Fırtınayı kovalamak için artık yola koyulmak zorundayım. Küçük kızının gelecek doğum gününde dördüncü yağmur damlasıyla geri geleceğim.”

Ay ile yıldızlar parlayabilsin diye yolunun üzerindeki bu lutları kenara çekerek gökyüzüne uçtu Kuzey Rüzgârı.

Bay Jones eve girdi ve üzerinde üç yağmur damlası bulunan zinciri Laura adlı bebeğin boynuna taktı.

Bir yıl çarçabuk geçti ve Kuzey Rüzgârı deniz kenarındaki küçük eve geri geldi. Laura emekleyebiliyor ve ışıldayan üç parlak yağmur damlasıyla oynayabiliyordu. Ama kolyeyi asla boynundan çıkarmıyordu.

Kuzey Rüzgârı ona dördüncü yağmur damlasını verdiğinde, Laura en şiddetli yağmurda bile ıslanmıyordu. Annesi onu bebek arabasının içinde bahçeye çıkarıyor ve yoldan geçen insanlar, "Zavallı küçük bebeğe bakın, bu yağmurda dışarıda kalmış. Soğuk alacak!" diyorlardı.

Oysa yağmur damlalarıyla oynayan ve uçarak üzerinden geçen vaftiz babası Kuzey Rüzgârı'na el sallayan küçük Laura, tamamen kuru ve çok mutluymuştu.

Ertesi yıl Kuzey Rüzgârı ona beşinci yağmur damlasını getirdi. Sonraki yıl altıncısını. Ondan sonraki yıl da yedincisini. Artık Laura en kötü fırtınadan bile etkilenmiyor ve bir nehir ya da göle düşecek olsa suda tüy gibi süzülüyordu. Ve Laura sekiz yağmur damlasına sahip olduğunda en engin denizlerde yüzebilecek güçteydi, ama evde mutlu olduğundan bunu yapmayı hiç denemedi.

Ve Laura dokuz yağmur damlasına sahip olduğunda, ellerini çırparak yağmuru durdurabildiğini fark etti. Böylece deniz kenarında çok, pek çok güneşli gün yaşandı. Ancak Laura gümüş damlaların gökyüzünden süzülüşünü seyretmeyi sevdiği için her yağmur yağdığında ellerini çırpıyordu.

Artık Laura için okula gitme vaktiydi. Diğer çocukların onu nasıl sevdiğini tahmin edebilirsiniz! Çocuklar Laura'ya,

“Laura, Laura, lütfen yağmuru durdur, böylece biz de oyun oynamak için dışarı çıkabiliriz,” diyorlardı.

Laura arkadaşları için yağmuru hep durdururdu.

Ama okulda Meg adında bir kız vardı ve bu kız kendi kendine sürekli şöyle diyordu: “Bu adil değil. Neden bu güzel kolyeye Laura sahip olsun ve yağmuru neden sadece o durdurabilsin? Neden o kolye benim olmasın?”

Bu yüzden Meg öğretmene gidip, “Laura bir kolye takıyor,” dedi.

Bunun üzerine öğretmen, Laura’ya, “Kolyeni okulda çıkarmak zorundasın canım. Kural böyle,” dedi.

Laura, “Ama onu çıkarırsam bu kötü şans getirir,” dedi.

“Tabii ki kötü şans falan getirmeyecek. Onu senin için bir kutuya koyacağım ve okul bitene kadar saklayacağım.”

Böylece öğretmen kolyeyi bir kutuya koydu.

Ama Meg öğretmenin kolyeyi nereye koyduğunu gördü. Çocuklar dışarıda oyun oynarken ve öğretmen yemekten, Meg hızla gidip kolyeyi aldı ve cebine attı.

Öğretmen kolyeyi yerinde bulamayınca çok kızdı ve üzül-
dü.

“Laura’nın kolyesini kim aldı?” diye sordu.

Ama hiç kimse cevap vermedi.

Meg elini cebine sokmuş, kolyeyi sıkı sıkı tutuyordu.

Ve zavallı Laura eve gidene kadar ağladı. Deniz kıyısı boyunca yürürken gözyaşları yanaklarından yağmur gibi süzülüyordu.

“Of!” diye haykırdı. “Vaftiz babama onun hediyesini kaybettiğimi söylediğimde ne olacak?”

Bir balık başını sudan çıkararak, “Ağlama sevgili Laura. Bir dalga beni kumsala fırlattığında, sen beni tekrar denize atmıştın. Kolyeni bulmana yardım edeceğim,” dedi.

Ve bir kuş yere konarak Laura’ya seslendi, “Ağlama sevgili Laura. Bir fırtına beni sizin çatınıza savurup kanadımı kırdığında, sen beni kurtarmıştın. Kolyeni bulmana yardım edeceğim.”

Ve bir fare başını bir delikten dışarı çıkarıp, “Ağlama sevgili Laura. Nehre düştüğümde sen beni kurtarmıştın. Kolyeni bulmana yardım edeceğim,” dedi.

Bunun üzerine Laura gözyaşlarını sildi. “Bana nasıl yardım edeceksiniz?” diye sordu.

“Ben denizin dibine bakacağım,” dedi balık. “Ve kardeşlerimden bana yardım etmelerini isteyeceğim.”

“Uçarak kolyeni arayacağım ve tarlalara, ormanlara, yollara bakacağım,” dedi kuş. “Ve kardeşlerimden bana yardım etmelerini isteyeceğim.”

“Ben evlere bakacağım,” dedi fare. “Ve kardeşlerimden, her bir köşeye ve dünyadaki tüm dolaplara bakmalarını isteyeceğim.”

Böylece işe koyuldular.

Laura üç arkadaşıyla konuşurken, Meg ne mi yapıyordu?

Meg kolyeyi taktı ve sağanağın altında yürümeye başladı. Ama yağmur onu çok ıslattı! Ve Meg yağmuru durdurmak için ellerini çırtığında yağmur bunu dikkate almadı. Her zamankinden daha şiddetli yağdı.

Kolye sadece gerçek sahibine hizmet ederdi.

Bu yüzden Meg kızgındı. Ama kolyeyi takmaya devam etti, ta ki babası kolyeyi boynunda görene dek.

“Bu kolyeyi nereden aldın?” diye sordu babası.

“Onu yolda buldum,” dedi Meg. Tabii ki bu doğru değildi!

“Bu kolye bir çocuk için fazla güzel,” dedi babası ve kolyeyi Meg’den aldı. Meg ve babası, küçük bir farenin duvardaki bir delikten onları görebildiğini bilmiyorlardı.

Fare, arkadaşlarına kolyenin Meg’in evinde olduğunu söylemeye gitti. Ve kolyeyi almak için on tane daha fareyle geri döndü. Ama geri döndüklerinde kolye yoktu. Meg’in babası kolyeyi yüklü bir para karşılığında bir gümüşçünün dükkânında gördü ve hemen arkadaşlarına haber verdi. Ancak farelerin gidip kolyeyi almasına kalmadan, gümüşçü onu, Arabistan Prensesi’nin doğum günü için nadide ve değerli hediyeler arayan bir tüccara sattı.

Sonra bir kuş kolyeyi gördü ve bunu Laura’ya söylemeye gitti.

“Kolye, Arabistan’a doğru giden bir gemide,” dedi kuş.

“Gemiyi takip edeceğiz,” dedi balıklar. “Geminin gittiği yönü sana söyleyeceğiz. Bizi izle!”

Ama Laura deniz kıyısında kaldı.

“Kolyem olmadan o kadar mesafeyi nasıl yüzebilirim?” diye ağladı.

“Seni sırtıma alacağım,” dedi bir yunus. “Sen bana acıktığımda yemem için sık sık güzel şeyler atardın.”

Böylece yunus Laura’yı sırtına aldı ve balıklar önde, kuşlar havada yola koyuldular. Epey gün sonra Arabistan’a vardılar.

“Pekâlâ, kolye nerede?” diyerek balıklar kuşlara seslendi.

“Kolyeyi Arabistan Kralı aldı. Onu yarınki doğum gününde Prenses’e verecek.”

“Yarın benim de doğum günüm,” dedi Laura. “Ah, vaftiz babam onuncu yağmur damlamı vermeye geldiğinde kolyenin bende olmadığını görünce ne diyecek?”

Kuşlar, Laura’yı Kral’ın bahçesine götürdü. Laura bütün gece bir palmiyenin altında uyudu. Çimenler kupkuruydu ve çiçekler tamamen kahverengiydi, çünkü hava çok sıcaktı ve bir yıldır yağmur yağmamıştı.

Ertesi sabah Prenses hediyelerini açmak üzere bahçeye indi. Pek çok güzel hediye almıştı: şarkı söyleyebilen bir çiçek, yeşil ve gümüş tüylü kuşlarla dolu bir kafes, son sayfası olmadığı için sonsuza kadar okuyabileceği bir kitap, kedi beşiği oynayabilen bir kedi, örümcek ağlarından gümüş bir elbise ile Japon balığı pullarından altın renkli bir elbise, zamanı söyleyen gerçek guguk kuşlu bir saat ve büyük, pembe bir deniz kabuğundan yapılmış bir sandal. Tüm bu hediyelerin içinde, Laura’nın kolyesi de vardı.

Laura kolyeyi gördüğünde palmiyenin altından çıkıp koştu ve bağırdı, “Ah, lütfen, bu kolye benim!”

Arabistan Kralı kızdı. “Bu kız da kim?” dedi. “Ona bahçeme girme iznini kim verdi? Çabuk onu dışarı çıkarın ve denize atın!”

Ama küçük ve zarif Prenses, “Bir dakika baba,” dedi ve Laura’ya, “Bunun senin kolyen olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Çünkü onu bana vaftiz babam verdi! Onu taktığımda yağmurda ıslanmadan ve hiçbir fırtınadan etkilenmeden dışarı çıkabiliyorum, herhangi bir nehirde ya da denizde yüzebiliyor ve yağın yağmuru durdurabiliyorum.”

“Peki, yağmur yağdırabilir misin?” diye sordu Kral.

“Henüz değil,” dedi Laura. “Vaftiz babam bana onuncu damlayı verene kadar yapamam.”

“Yağmur yağdırabilirsen kolyeyi alabilirsin,” dedi Kral. “Çünkü bu ülkenin yağmura çok ihtiyacı var.”

Ama Laura üzgündü, çünkü onuncu yağmur damlasına sahip olana kadar yağmur yağdıramazdı.

Tam o sırada Kuzey Rüzgârı uçarak Kral’ın bahçesine geldi.

“Demek buradasın vaftiz kızım!” dedi. “Doğum günü hediyeni vermek için tüm dünyada seni arıyordum. Kolyen nerede?”

“Prenses aldı,” dedi zavallı Laura.

Bunun üzerine Kuzey Rüzgârı kızdı. “Kolyeni çıkarmalıydın!” dedi. Ve yağmur damlasını kuru çimenlerin üstüne bıraktı; damla orada kayboldu. Ardından Kuzey Rüzgârı uçup gitti. Laura ağlamaya başladı.

“Ağlama,” dedi nazik, küçük Prenses. “Kolyeyi geri almalısın, çünkü onun senin olduğunu biliyorum.” Kolyeyi Laura’nın boynuna taktı. Bunu yapar yapmaz, Laura’nın gözyaşlarından biri yuvarlanarak onuncu damlayı oluşturdu ve dokuz yağmur damlasını taşıyan kolyeye eklendi. Laura gülümsemeye başladı, gözyaşlarını sildi ve akan burnunu çekti. Ve bilin bakalım ne oldu! Laura burnunu çektiği an yağmur

yağmaya başladı! Yağmur yağdı, yağdı; ağaçlar baştan aşağı yapraklandı; çiçekler taç yapraklarını uzattı. Hepsi de içecek suları olduğu için çok mutluydu.

Sonunda Laura ellerini çırpıp ve yağmur durdu.

Arabistan Kralı çok memnundu. “Bu hayatımda gördüğüm en harika kolye,” dedi. “Her yıl gelip bir süre bizimle kalır mısın, böylelikle topraklarımız yeterince yağış alır.” Laura bunu yapabileceğini söyledi.

Sonra, Prenses’in pembe deniz kabuğundan yapılmış sandalıyla Laura’yı eve gönderdiler. Kuşlar sandalı gökyüzünden takip etti, balıklar da sandalın önünden yüzdü.

“Kolyemi geri aldığım için mutluyum,” dedi Laura. “Ama bu kadar çok arkadaşım olduğu için daha da mutluyum.”

Peki, Meg'e ne mi oldu? Fareler, Kuzey Rüzgârı'na Laura'nın kolyesini Meg'in aldığını söylediler. Kuzey Rüzgârı geldi ve Meg'in evinin çatısını uçurdu, içeri yağmur doldu ve Meg bu yüzden SIRILSIKLAM OLDU!

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
50 EAST LEXINGTON AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10017
1-800-875-5022

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
50 EAST LEXINGTON AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10017
1-800-875-5022

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
50 EAST LEXINGTON AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10017
1-800-875-5022

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
50 EAST LEXINGTON AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10017
1-800-875-5022

Minderde Oturan Kedi

Kedi minderde oturuyordu. Herkesin bildiği gibi çoğu kedi bunu yapar. Bu durumda hiçbir gariplik yoktur. Ama bir keresinde bir kedi minderde otururken garip bir şey oldu.

İşte her şey şöyle başladı.

Bir zamanlar Emma Pippin adında küçük bir kız vardı. Bu kızın gül kırmızısı yanakları, kahverengi saçları vardı ve Lou Teyzesiyle birlikte yaşıyordu. Çok yoksuldular; bir ev alamayacak kadar yoksul olduklarından eski bir otobüsün içinde yaşıyorlardı. Otobüs çalışmıyordu ama hoş bir eski otobüstü ve onlar bu otobüsü çok seviyordu. Otobüsün dışı maviyeye, içi beyaza boyanmıştı ve de pencerelerinde portakal renkli perdeler vardı. İçinde Lou Teyze ve Emma'yı sıcak tutan bir soba ile çatısında, dumanın çıktığı bir baca vardı.

Resme bakarsanız, otobüsün neye benzediğini göreceksiniz.

Otobüs beyaz renkte yüksek bir duvarın yanında duruyordu. Bu duvarın diğer tarafında enfes kırmızı elmalar veren yemyeşil bir sürü elma ağacı vardı. Elma ağaçlarının sahibi Sir Laxton Superb adında kibirli ve asil bir adamdı.

Lou Teyze her gün Sir Laxton için çalışmak üzere bir kapıdan geçerek meyve bahçesine giderdi. Lou Teyze dükkânlara

gönderilen elmaları toplardı. O kadar çok ağaç vardı ki Lou Teyze son ağaca geldiğinde, ilk topladığı ağaçlar tekrar meyve vermeye başlamış olurdu!

Ancak Lou Teyze bu enfes kırmızı elmalardan kendisi için bir tane bile alamazdı. Tek bir tane bile! Sir Laxton Superb çok cimri bir adamdı. Lou Teyze'nin sadece çürük elmalardan almasına izin verirdi. Ve ona günde sadece bir peni öderdi.

Emma ise bahçeye giremezdi bile. Lou Teyze ona yeşil ağaçları ve kırmızı elmaları anlattığından bahçeye girebilme-yi çok istiyordu, ama Sir Laxton Superb çocukların elmalarını yiyebileceklerini ya da çalacaklarını söylemişti. Bu yüzden Emma yüksek beyaz duvara bakarak bahçenin dışında beklemek zorundaydı.

Emma'nın hiç oyuncağı yoktu. O ve Lou Teyze çok yoksuldular. Bu yüzden Emma bütün gün otobüsü temiz ve düzenli tutmak için çok uğraşır, Lou Teyze eve döndüğünde hazır olsun diye akşam yemeğini pişirirdi.

Ne mi pişirirdi? Çürük elmaları! Çürük elma püresi, çürük elmalı kek, çürük elmalı turta ve çürük elmalı şekerlemeler yapardı.

Emma çok hızlı büyüyordu. Her gün boyu biraz daha uzuyordu. Öyle hızlı uzuyordu ki elbisesi üstüne küçük gelmeye başlamıştı. Lou Teyze ona yeni bir elbise alamayacak denli yoksuldu. Emma'nın elbisesi öyle küçüktü ki içinde güçlkle hareket edebiliyordu!

“Elbiseni yıkamak için çıkartırsak,” dedi Lou Teyze, “bir daha içine giremeyebilirsin. Elbiseyi seninle birlikte yıkamam lazım.”

Böylece Emma'yı banyoya sokarak üzerinde elbisesiyle yıkadı. İkisini birlikte kuruması için çamaşır ipine astı.

Lou Teyze daha sonra, "Sen ve elbisen kurduğunuzda ipten aşağı inebilirsin," diyerek elma toplamak üzere bahçeye gitti.

Emma rüzgârda sallanırken, yoksul ve yaşlı bir peri geldi. Bir baston yardımıyla yavaş yavaş yürüyordu, çünkü çok yaşlıydı.

Emma'yı çamaşır ipinde sallanırken görünce gülmeye başladı. Güldü, güldü, güldü! Öyle çok güldü ki neredeyse yere düşüyordu!

Nihayet gülmesi geçtiğinde, "Ah!" dedi peri. "Daha önce hiç çamaşır ipine asılmış birini görmemiştim. Ne kadar komik görüdüğünü tahmin edemezsin!"

Emma, "Elbisem çok küçük, bu yüzden Lou Teyze elbiseyi üzerimdeyken yıkadı, eğer onu üstümden çıkarsaydım tekrar giyemezdim. Şimdi neredeyse kurudum, yani eğer bana yardım edecek olursanız aşağı inebilirim," dedi.

Peri, Emma'nın ipten inmesine yardım etti.

"Otobüsümüze gelmek ister misiniz?" diye sordu Emma. "Belki biraz çürük elmalı kek de istersiniz?"

"Teşekkür ederim," dedi peri. "Çok memnun olurum. Daha önce hiç otobüse binmemiştim."

Peri otobüsün çok hoş olduğunu düşündü. Üç dilim çürük elmalı kek yedi ve kekin çok güzel olduğunu söyledi! Emma'ya, "Beni çok güldürdün, bu yüzden ben de sana yardım etmeye çalışacağım. Sana büyük bir hediye veremeyecek kadar yaşlı ve yoksulum, ama sana elbiselerimden üçünü

vereceğim. Bana artık küçük geliyorlar ama sana tam geleceklerdir,” dedi.

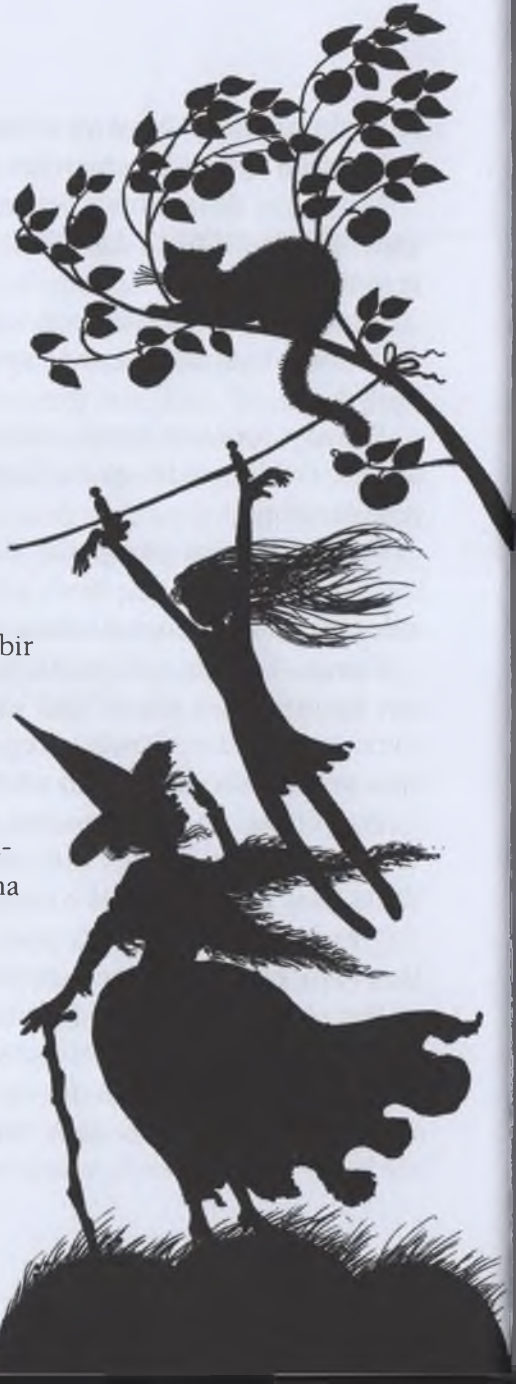
Böylece Emma’ya biri kırmızı, biri mavi ve biri de gri, üç tane elbise verdi.

“Elbiselerin yanında,” dedi peri, “sana oynaman için bir de kedi yavrusu vereceğim.”

Kedi yavrusunun adı Sam’di; yeşil gözlü, siyah bir kediydi. Emma ona ilk görüşte bayıldı, çünkü küçücük, yumuşacık ve kıpır kıpırdı.

Daha sonra peri, hoşçakal, deyip bastonuna abana abana ağır ağır uzaklaştı.

Lou Teyze eve gelip elbiseleri görünce çok memnun oldu. Kırmızı ve mavi olanları kesip Emma için yeni elbiseler dikti. Elbiseler çok hoş

görünüyordu. Lou Teyze gri olanı bir kenara ayırdı, çünkü gri iç açıcı bir renk değildi.

Emma haftaiçi kırmızı elbiseyi, pazar günleri de mavi elbiseyi giyiyordu.

Sam'e gelince, her gece Emma'nın yatağında uyuyordu.

"Ne de olsa," dedi Emma Lou Teyze'ye, "bir peri kedisi."

"Peri kedisi ya da değil," dedi Lou Teyze, "çok kirli patileri var!"

Sam her gece Emma'nın güzel ve temiz yatağında SİYAH SİYAH pati izleri bırakıyordu. Emma'nın çarşaflarında! Yatak örtüsünde! Ve yastığında!..

Bu yüzden Emma perinin gri elbisesinden gri bir minder dikti ve bu minderi yatağının üstüne koydu. Sam minderin üzerine atladı. Ama mindere giderken yastığa bastı ve yastığın üzerinde SİYAH pati izleri bıraktı.

"Ah, sevgili Sam," dedi Emma. "Patilerini mindere silmelisin. *Keşke* bunu yapabilseydin. Lou Teyze eve gelip bu siyah lekeleri gördüğünde ne diyecek?"

Emma, "*Keşke*," der demez Sam ayağa kalktı. Emma'ya baktı. Sonra ayaklarını mindere sildi! Emma *şaşırmıştı*.

"Şu işe bak!" dedi Emma. "Bu bir dilek minderi olmalı. Başka ne dileyebilirim? Bu siyah lekelerin yastığımdan silinmesini diliyorum."

Tam o dakika Emma'nın yastığı tertemiz oldu. Siyah izler yok olmuştu.

"Şimdi," dedi Emma, "Keşke Lou Teyze'nin akşam eve geldiğinde yemesi için kocaman bir etli börekle buz gibi bir dondurma olsa."

Emma bunları söylerken Sam ayağa kalkmıştı, ardından Emma *buz* derken Sam minderinden aşağı atladı.

Emma mutfak masasına baktığında masanın üzerinde kocaman bir etli börekle bir parça buz gördü.

“Ben dondurma istedim, buz değil,” dedi Emma. “Keşke buz dondurmaya dönüşse!”

Ancak buz dondurmaya dönüşmedi.

“Anlıyorum,” dedi Emma. “Minder, sadece Sam üstünde otururken bir dilek minder oluyor. Lütfen Sam, minderine geri döner misin?”

Ama Sam dışarı çıkmak istiyordu ve bir sıçrayışta pencereden çıkıp gitti.

“Sam geri döndüğünde daha çok şey dileyeceğim,” dedi Emma.

Ama Lou Teyze Sam’den önce döndü.

Lou Teyze öfkeliydi, çünkü Sir Laxton Superb o eski, kü-lüstür otobüsün kendi güzel, beyaz duvarının önünde durmasını istemediğini söylemişti.

“Buradan başka bir yere gitmek zorundasınız,” demişti.

Bu yüzden Lou Teyze endişeliydi. Otobüslerini nereye taşıyabilirlerdi? Taşınmalarına kim yardım edebilirdi? Bu işi birine parayla yaptıramayacak kadar fakirdiler. Lou Teyze yor-gun ve üzgündü, Emma’nın ona söylediklerini dinlemedi.

“Lou Teyze, benim bir dilek minderim var,” dedi Emma.

“Evet canım,” dedi Lou Teyze ama aslında onu dinlemiyordu.

“Dileklerimi gerçekleştiriyor!” dedi Emma.

“Evet canım,” dedi Lou Teyze ama aslında onu dinlemiyordu.

“Yatağımı temizledi ve bize bu enfes etli b6reği verdi.”

“Evet canım,” dedi Lou Teyze ama gerçekten Emma’nın anlattıklarını duymuyordu. Biraz b6rek yedi, ama otob6s6 nasıl taşıyacakları konusunda 6yle endişeliydi ki b6reğin tadını alamadı. Yine 6r6k elma p6resi yiyormuş gibiydi!

Lou Teyze, Emma’ya otob6s6 taşımak zorunda olduklarını s6ylemedi.

B6y6kler sorunlarını çocuklara her zaman anlatmazlar, ama bazen anlatsalar daha iyi ederler.

Sam b6t6n gece eve gelmedi. Ormana gitti ve sincaplarla k6ře kapmaca oynadı. Eve d6nd6đ6nde, Lou Teyze elma toplamaya gitmişti.

Sam minderine sıçradı. Emma da bunu bekliyordu.

“Keřeke bir oyuncađım olsa!” dedi. “Atlamak için bir ip! Birkaç tane balon! Bir top! Bir ift de paten! Ve bir kutu...”

Sam tekrar minderden aşağı atladı. B6y6k bir kırmızı top halının 6zerinde yuvarlanınca Sam onu kovalamak istemişti.

Emma’nın dilediđi her şey gerçekleřmiřti. Atlamak için ip. Balonlar. Top. Bir de paten.

Emma bir kutu boya dilemek 6zereydi ki daha s6z6n6 bitirmeden Sam minderden atladı. Bu y6zden Emma’nın eline sadece b6y6k boş bir kutu geçti. O da patenlerini kutunun içine koydu.

Emma çok g6zel bir sabah geçirdi. İp atladı, atladı, atladı. Sonra paten kaydđ, kaydđ, kaydđ. Sonra topla oynadı. Sam de onunla oynadı. Ardından balonlarla oynadı. Sam de oynadı. Bu, balonlar için pek iyi olmadđ.

Sonunda Sam ve Emma yoruldu. Sam minderine yatıp uyudu.

“Keşke bir boya kutum olsaydı!” dedi Emma.

Bu kez de, otobüsteki masanın üstünde büyük, harika bir boya kutusu belirdi. İçinde bir sürü renk vardı; kırmızı, mavi, yeşil, sarı, turuncu, mor ve aklınıza gelebilecek bütün renkler!

“Ah, ne kadar güzel boyalar!” dedi Emma. “Güzel bir resim yapmalıyım. Dünyanın en güzel resmini yapmalıyım.”

Emma kâğıt aradı. Ancak otobüsteki kâğıtların hiçbiri, yapmayı istediği resim için yeterli büyüklükte değildi.

“Buldum!” dedi Emma. “Resmi beyaz duvarın üstüne yapacağım.”

Böylece Emma, Sir Laxton Superb’in yüksek ve beyaz duvarına bir resim yapmaya başladı. İlk önce, uzanabildiği yerleri boyadı. Sonra bir sandalyeye çıkıp duvarın üst kısımlarını boyadı.

Emma ne resmi mi yaptı?

Duvara bahçenin resmini yaptı: yeşil yeşil ağaçlar ve kırmızı kırmızı elmalar. Ama bahçeyi daha önce hiç görmediğinden, elmaları başka başka renklere boyadı; pembe, sarı, mavi, altın rengi ve turuncu. Ağaçların altına reçelli ekmek yiyen tilkiler, sincaplar ve tavşanlar çizdi. Gökyüzünde uçan kuşlar balonlarla oynuyordu. Köpekler paten kayıyordu. Kediler ip atlıyordu.

Çok güzel bir resimdi; dünyanın en güzel resmiydi.

Tüm bu süre boyunca Sam minderinde uyumaya devam etti. Bitkindi.

Sonra duvardaki kapıdan Lou Teyze çıkageldi.

“Bak Lou Teyze!” diye seslendi Emma. “Yaptığım güzel resme bak!”

Ama Lou Teyze'nin ardından Sir Laxton Superb de geldi.

“Bu hafta sonuna kadar otobüsünüzü buradan taşımak zorundasınız!” diyordu Sir Laxton Superb.

Tüm bunlar olurken Sam minderinde uyuyordu.

Lou Teyze çok endişeli görünüyordu. Emma, “Yaptığım güzel resme bak,” dediğinde Lou Teyze, “Tamam canım,” dedi resme bakmadan. Ama Sir Laxton Superb baktı. Ve yüzü kıpkırmızı, dünyada gördüğünüz en kırmızı elmadan daha da kırmızı oldu.

“Benim güzel beyaz duvarıma ne yaptın?” dedi Sir Laxton. Öyle öfkeli baktı ki Emma onun balon gibi patlayacağını sandı.

“Duvarınızın üstüne dünyanın en güzel resmini yaptım,” dedi Emma. “Hoşunuza gitmedi mi?”

Ama Sir Laxton Superb hoşnut değildi. Kesinlikle hoşnut değildi!

“Hepsini sileceksin!” dedi. “Burayı da *hemen* terk edin! Bugün! Şimdi!”

Lou Teyze ağlamaya başladı. “Ama nereye gidebiliriz ki?” dedi.

“Bu beni ilgilendirmez,” dedi Sir Laxton Superb. (Sam hâlâ minderinin üstünde uyuyordu.) “Keşke güçlü bir rüzgâr sizi ve şu eski, külüstür otobüsünüzü gökyüzüne uçursa!”

Sam *hâlâ* minderinde uyuyordu.

Tam o anda güçlü bir rüzgâr Lou Teyze'yi, Emma'yı ve otobüsü gökyüzüne uçurdu. Bembeyaz şişko bir bulutun

üstüne konana dek, yukarı, yukarı, daha da yukarı çıktılar. Otobüsteki her şey yerlere düştü ama hiçbir şey kırılmadı. Düşünün, Sam hâlâ minderinin üstünde uyuyordu. O kadar oyundan sonra öyle yorulmuştu ki!

“Harika!” dedi Lou Teyze. “Pek çok yerde yaşamayı düşünmüştüm ama gökyüzü hiç aklıma gelmemişti! Burada ne yiyip içeceğiz?”

“O kolay,” dedi Emma. Sonra kızarmış tavuk, kocaman bir dondurmali pasta, bir sürahi süt ve portakallı pelte diledi.

Sam ise hâlâ minderinde uyuyordu!

Akşam yemeğinden sonra Emma ile Lou Teyze bulutun üzerinde yürüdüler. Bulut, samanlıktaki saman yığınları kadar

yumuşaktı. Hem bir sürü elma buldular, çünkü rüzgâr Sir Laxton Superb'in ağaçlarındaki elmaları da savurmuştu. Elmalar gökyüzünde yuvarlanıyordu!

O günden sonra, Sir Laxton Superb'in bahçesindeki ağaçlarda bir daha elma yetişmedi ve ne kadar uğraştıysa da Emma'nın duvara yaptığı resmi silmeyi başaramadı.

"Eğer Sam'in minderi bir dilek minderiye," dedi Lou Teyze, "otobüsümüzü Kaliforniya'ya taşımamızı dileyebiliriz. Ya da Kanada'ya. Kanton'a. Belki de Kanarya Adaları'na."

"Ah, hayır!" dedi Emma. "Burada, gökyüzünde yaşamaya devam edelim."

Nitekim öyle yaptılar. Bazı karanlık gecelerde gökyüzüne bakarsanız eski otobüsün orada, uzakta parladığını görebilirsiniz. Hatta birkaç elma gördüğünüzden bile emin olabilirsiniz.

Bu Turtada Biraz Gökyüzü Var

Çok soğuk bir ülkede yaşayan yaşlı bir adamla yaşlı bir kadın vardı. Bir kış günü yaşlı adam yaşlı kadına, “Canım, hava çok soğuk; şöyle sıcacık güzel bir elmalı turta yaparsan çok memnun olurum,” dedi.

Yaşlı kadın da, “Tamam canım, elmalı bir turta yapacağım,” dedi.

Bunun üzerine yaşlı kadın şekeri aldı, baharatları aldı, elmaları aldı ve hepsini turta kabına koydu. Ardından unu çıkardı, yağı çıkardı, suyu çıkardı ve turtanın üstünü kapatacağı hamuru yapmaya başladı. Önce yağı unla karıştırdı, sonra biraz su ilave ederek karışımı hamur haline getirdi.

Ardından oklavayı alıp hamuru açmaya başladı.

Yaşlı kadın bunu yaparken yaşlı adam, “Pencereden dışarı bak canım, kar yağmaya başladı,” dedi.

Yaşlı kadın pencereden dışarı, bembeyaz gökyüzünden hızla yağın kara baktı.

Sonra hamuru açmaya devam etti. Peki, ne oldu dersiniz? Yaşlı kadının baktığı gökyüzünün küçük bir parçası hamura yapışmıştı. İşte bu bir parçacık gökyüzü, aynen bir tişörtün çamaşır sıkma merdanesinde gerildiği gibi, oklavanın altında gerildi de gerildi. Yani yaşlı kadın hamurunu dümdüz açıp, turta

kabının üstüne koyduğunda içinde bir parça gökyüzü vardı! Ama yaşlı kadının bundan haberi yoktu. Turtayı fırına koydu ve bir süre sonra turta mis gibi kokmaya başladı.

“Akşam yemeği vakti daha gelmedi mi?” diye sordu yaşlı adam.

“Az kaldı,” dedi yaşlı kadın. Kaşıkları, çatalları ve tabakları sofraya yerleştirdi.

“Akşam yemeği vakti geldi mi?” diye sordu yaşlı adam.

“Geldi,” dedi yaşlı kadın ve fırının kapağını açtı.

Peki, sizce ne oldu? Turta, içinde bir parça gökyüzü olduğu için öyle hafiflemişti ki, fırının kapağı açılır açılmaz odanın içinde, havada süzülmeğe başladı.

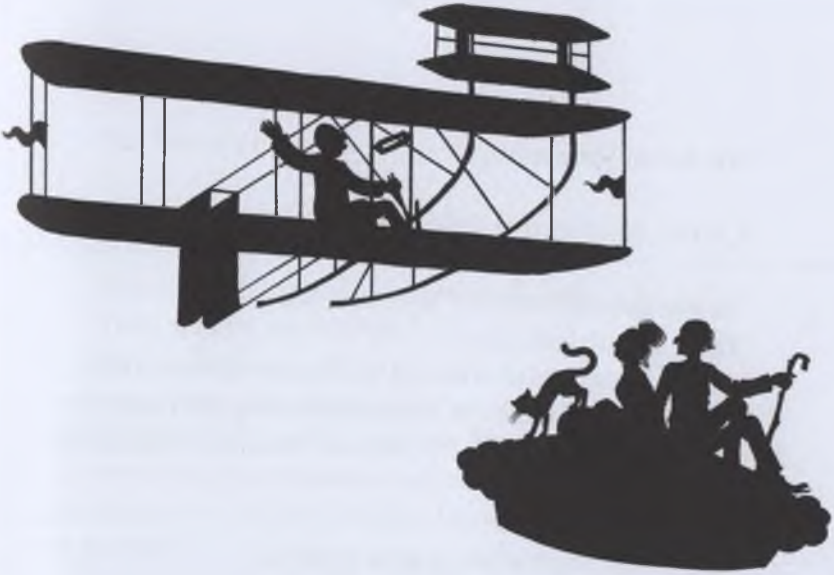
“Durdur onu, durdur onu!” diye bağırdı yaşlı kadın. Yaşlı kadın ileri atıldı, yaşlı adam da ileri atıldı, ama turta kaptıdan fırlamıştı bile. İkisi birlikte turtanın ardından bahçeye koştular.

“Üstüne atla!” diye bağırdı yaşlı adam. Bunun üzerine yaşlı adam turtanın üstüne atladı, yaşlı kadın da atladı.

Ama turta öyle hafifti ki onları bembeyaz gökyüzünden düşen kar tanelerinin arasında yukarı yükseltti.

Yaşlı adamla yaşlı kadının siyah-beyaz küçük kedileri Viski, bir elma ağacının üstünden karı seyrediyordu.

“Bizi durdur, bizi durdur!” diye seslendiler Viski'ye. Bunun üzerine Viski de turtanın üstüne sıçradı. Ama Viski turtayı durdurabilecek kadar güçlü değildi ve turta hâlâ yağın karın içinde havada süzülüyordu. Gittikçe yükseldiler, yükseldiler. Kuşlar onlara seslendi:

"Yaşlı kadın, yaşlı adam, küçük kedicik,
Elmalı turtanızla öyle yüksekçik yüksekçik,
Neden süzülöyorsunuz havada bir o yana bir bu yana?"

Yaşlı kadın yanıtladı:

"Çünkü duramıyoruz, işte sebep bu."

Gökyüzünde süzölmeye devam ettiler ve yakıtı bitmiş bir uçağa denk geldiler. Uçak çaresiz, havada kalmıştı. Pilot da içindeydi ve çok üşümüşü. Pilot seslendi:

"Yaşlı kadın, yaşlı adam, küçük kedicik,
Elmalı turtanızla öyle yüksekçik yüksekçik,
Neden süzölmöyorsunuz havada bir o yana bir bu yana?"

Yaşlı kadın yanıtladı:

“Çünkü duramıyoruz, işte sebep bu.”

“Sizinle gelebilir miyim?” diye seslendi pilot.

“Tabii, elbette gelebilirsin.”

Böylece pilot turtaya atladı ve süzölmeye devam ettiler.

Biraz daha süzöldüler ve uçmayı unutmuş bir ördek gör-
düler. İşte o yüzden ördek bir bulutun ortasında kalakalmış-
tı. Ördek seslendi:

“Yaşlı kadın, yaşlı adam, küçük kedicik,
Elmalı turtanızla öyle yüksekçik yüksekçik,
Neden süzölüyorsunuz havada bir o yana bir bu yana?”

Yaşlı kadın yanıtladı:

“Çünkü duramıyoruz, işte sebep bu.”

“Sizinle gelebilir miyim?” diye sordu ördek.

“Tabii, elbette gelebilirsin.”

Böylece ördek turtaya atladı ve süzölmeye devam ettiler.

Biraz daha süzöldüler ve yüksek bir dağı geçtiler. Dağın
tepesinde, aşağı nasıl ineceğini unutmuş bir dağ keçisi vardı.
Bu yüzden keçi onlara seslendi:

“Yaşlı kadın, yaşlı adam, küçük kedicik,
Elmalı turtanızla öyle yüksekçik yüksekçik,
Neden süzölüyorsunuz havada bir o yana bir bu yana?”

Yaşlı kadın yanıtladı:

“Çünkü duramıyoruz, işte sebep bu.”

“Sizinle gelebilir miyim?” diye sordu keçi.

“Tabii, elbette gelebilirsin.”

Böylece dağ keçisi de turtaya atladı.

Sonra biraz daha süzöldüler ve yüksek yüksek binaların olduğu büyük bir şehre vardılar. Binalardan birinin çatısında memleket hasreti çeken, üzgün ve küskün; yağın kara üzgün üzgün ve küskün küskün bakan bir fil vardı. Fil onlara seslendi:

“Yaşlı kadın, yaşlı adam, küçük kedicik,
Elmalı turtanızla yüksekçik yüksekçik,
Neden süzölüyorsunuz havada bir o yana bir bu yana?”

Yaşlı kadın yanıtladı:

“Çünkü duramıyoruz, işte sebep bu.”

“Turtanız öyle sıcak ve mis gibi kokuyor ki, bana evimi hatırlatıyor,” dedi fil. “Sizinle gelebilir miyim?”

“Tabii, elbette gelebilirsin.”

Böylece fil turtaya atladı ve süzölmeye devam ettiler. Ama fil öyle ağırdı ki turtanın bir ucunu yana yatırdı.

Havada beraberce süzölürken süzölürken soğuğu ve karı arkalarında bıraktılar ve sıcak bir yere geldiler. Göğün altında mavi, masmavi bir deniz ve mavi denizin üstünde de

bembeyaz kumsallarıyla ağaçlıklı pek çok küçük ada vardı.

O andan itibaren turta soğumaya başladı ve soğurken soğurken aşağı indi.

“Bu güzel adalardan birine inelim,” dedi yaşlı adam. “Bembeyaz kumsallar, yemyeşil ağaçlar ve bir sürü çiçek var.”

“Evet, hadi!” dedi yaşlı kadın, kedi Viski, ördek, dağ keçisi, pilot ve fil.

Ama adadaki insanlar onların geldiğini gördü ve üzerinde, TURTALAR PARK EDEMEZ yazan büyük bir tabelayı havaya kaldırdılar.

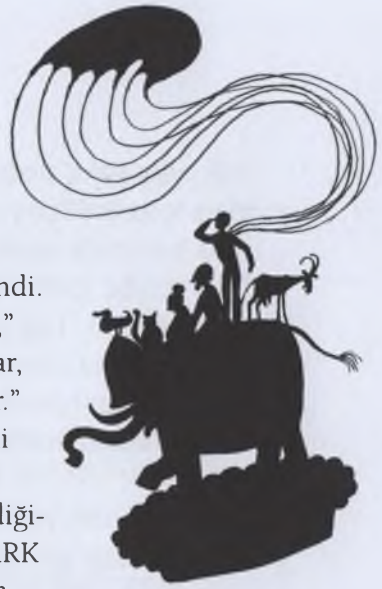
Bu yüzden bizimkiler biraz daha uzağa gidip başka bir adaya ulaştılar. Ama bu adadaki insanlar da üzerinde TURTALAR PARK EDEMEZ yazan büyük bir tabelayı havaya kaldırdılar.

“Aman tanrım!” dedi yaşlı kadın. “Hiç kimse inmemize izin vermeyecek mi?”

O ana kadar turta öyle soğumuştur ki denize düştü.

“Artık durumumuz gayet iyi,” dedi yaşlı adam.

“Kendi turtamız çok harika bir ada oldu.”

“Hiç ağaç yok!” dedi yaşlı kadın. “Hiç çiçek yok! Hem ne yiyip ne içeceğiz?”

Ama hava öyle sıcaktı ki adada çok geçmeden, yeşil yaprakları, pembe çiçekleri ve kırmızı elmalarıyla enfes elma ağaçları büyüdü. Dağ keçisi onlara süt, ördek ise yumurta verdi; kedi Viski denizden balık yakaladı. Fil, hortumuyla ağaçlardan onlar için elma topladı.

Böylece adada mutlu mesut yaşadılar ve bir daha eve dönmediler.

Ve tüm bunlar, yaşlı kadın elmalı turtasını bir parça gökyüzüyle pişirdiği için oldu!

Raftardaki Cinler

Janet adında küçük bir kız vardı ve o gün doğum günüydü. Bir sürü hediye almıştı. Küçük bir kırmızı bisiklet. Bir çift paten. Bir atlama ipi. Bir yığın da kitap. Ama buna rağmen, Janet çok mutlu değildi.

Neden mi? Çünkü annesi, hasta büyükannesini ziyarete gittiği için uzaktaydı. Makinist olan babası da trenini sürmek için işe gitmişti. Janet bu yüzden o gece, hem de bütün gece yalnız kalacaktı.

Babası ona çok güzel bir akşam yemeği hazırladı: ekmeğe, tereyağı, esmer şeker ve bir bardak kaymaklı süt. Sonra babası Janet'i yatağına yatırdı, "Gözlerini kapa ve uyu, göz açıp kapatıncaya kadar yarın olacak ve ben kahvaltıda evde olacağım," dedi. Ardından da trenini sürmeye gitti.

Janet gözlerini kapadı, ama sonra yeniden açtı. Yapayalnız olmaktan hoşlanmamıştı.

"Ah," diye iç geçirdi Janet, "Keşke konuşacağım biri olsaydı."

Sonra tuhaf bir ses duydu. Ne olabilirdi ki?

Pıtır pıtır, tıkr tıkr, pat küt, tirik tırak, pıt pıt... Janet sesleri dinledi. Gürültü yan odadan geliyordu. İşte tekrar başlamıştı! Pıtır pıtır, tıkr tıkr, pat küt, tirik tırak, pıt pıt... Janet yataktan çıktı ve ayaklarının ucuna basarak yan odaya gitti.

Ne görse beğenirsiniz?

Yeni kitapları açılıyor ve içlerindeki tüm yaratıklar dışarı çıkıyordu. Cinlerle ilgili bir kitap vardı, içindeki cinler kaptan dışarı fırlayarak birdirbir oynuyor ve büfeye tırmanıyorlardı. Deniz kızlarıyla ilgili bir kitap vardı ve tüm deniz kızları küvette yüzüyor, suya dalıp çıkıyorlardı. Penguenlerle ilgili bir kitap vardı ve tüm penguenler, buzdolabına doğru paytak paytak yürüyorlardı. Foklarla ilgili bir kitap vardı ve tüm foklar birbirlerini ittirerek cup diye lavabonun içine atıyorlardı.

Bu yüzden Janet etrafına baktığında

raflarda cinler,
küvette denizkızları,
buzdolabında penguenler,
kömürlükte tavşanlar,
masada tavus kuşları ve
lavaboda foklar gördü.

İnsanın gözünü kamaştırmaya yetecek kadar komik bir görüntü, öyle değil mi?

“Siz de kimsiniz?” dedi Janet. “Ve burada ne yapıyorsunuz?”

“Yalnızlık çekmeyesin diye seninle oyun oynamaya geldik!”

Janet’in daha önce hiç bu kadar çok oyun arkadaşı olmamıştı. İlk olarak kiminle oynamalıydı? Raflardaki cinlerle mi? Onlar bir misketle futbol oynuyorlardı. Ya da küvetteki denizkızlarıyla mı? Janet’in banyo süngerini sal yapmış, suda yüzüyorlardı. Yoksa buzdolabındaki penguenlerle mi oynamalıydı? Bir parça kaygan buzun üstünde kayıyorlardı. Veya kömürlükteki tavşanlarla mı? Saklambaç oynuyorlardı. Masadaki tavus kuşlarıyla mı? Tavus kuşları tıp oynuyordu. Ya da foklarla mı oynamalıydı? Su sıçratmaca oynuyorlardı.

Janet ilk önce cinlerle oynadı. Sonra denizkızlarıyla. Sonra penguenlerle. Sonra tavşanlarla. Sonra tavus kuşlarıyla. Daha sonra da foklarla.

Derken arkasında bir ses duydu. “Hiç kimse *benimle* oynamak istemiyor!” diyordu ses.

Janet etrafına bakındı. Ateşin önünde bir kaplan duruyordu. En alttaki kitaptan çıkmıştı. Kocamandı; uzun, upuzun bıyıkları ve uzun, upuzun bir kuyruğu vardı. Üzeri siyah ve sarı çizgilerle kaplıydı.

“Kuyruğumu gıdıklayın!” dedi kaplan. “Ben de sizi kovalayayım!”

“Biz kovalanmaktan hoşlanmıyoruz,” diye bağırdı cinler. “Sen çok hoyratsın.” Ama kaplan, cinleri rafların arasında kovaladı.

“Biz kovalanmaktan hoşlanmıyoruz,” diye bağırdı deniz-kızları. Ama kaplan, denizkızlarını küvetin dışına kadar kovaladı.

“Biz kovalanmak istemiyoruz,” diye bağırdı penguenler. Ama kaplan, penguenleri buzdolabının dışına kadar kovaladı.

“Biz kovalanmak istemiyoruz,” diye tiz bir sesle bağırdı tavşanlar. Ama kaplan, onları kömürlüğün dışına kadar kovaladı.

“Biz kovalanmak istemiyoruz,” diye çığlık attı foklar. Ama kaplan, fokları lavabonun dışına kadar kovaladı.

“Biz kovalanmak istemiyoruz,” diye çığlık attı tavus kuşları. Ama kaplan, tavus kuşlarını masanın etrafında kovaladı.

Herkes öfkeliydi ve cinlerin bazıları ağlıyordu.

“Kapan,” dedi Janet, “Çok hoyratsın. Daha nazik oynamalısın.”

“Ona kitabına geri dönmesini söyle!” diye bağırdı herkes. Bu yüzden Janet kitabı aldı ve “Kötü çocuk! Kötü kaplan! Kitaba geri dön!” dedi. Kaplan üzülererek baktı. “Ben sadece koşmak istemiştim,” dedi.

“Çünkü koşabilirim

rüzgârdan daha hızlı,
havadan daha hızlı,
gökyüzünü aşan
en hızlı buluttan bile hızlı!

“Lütfen,” dedi kaplan Janet’e, “dışarıda biraz koşabilir miyim? Ondan sonra uslu duracağım, kimseyi kovalamayacağım.”

“Seninle gelsem iyi olacak,” dedi Janet, “gözüm üstünde olsun diye.”

“Hadi sırtıma atla ve kuyruğumu gıdıkla!”

Böylelikle Janet kaplanın sırtına atladı ve kuyruğunu gıdıkladı. Kaplan kapıdan fırladı, merdivenlerden aşağı indi, cadde ve park boyunca hızlı, daha hızlı ve her şeyden çok daha hızlı koştu. Koşarken şarkı söylüyordu:

“Koşabilirim

rüzgârdan daha hızlı,
havadan daha hızlı,
gökyüzünü aşan
en hızlı buluttan bile hızlı!”

Derken kaplanla Janet cam ayaklı bir adamla karşılaştılar. Adam bağırdı:

“Ah, şapkam uçtu! Benim için onu yakalayabilir misiniz? Çünkü ben koşarsam camdan ayağımı kırabilirim.”

“Peh!” dedi kaplan. “Şapkanızı kolayca yakalayabilirim.”

Böylece kaplan parkta şapkayı *kovaladı* ve şapkayı yakalayıp cam ayaklı adama verdiler. Adam çok memnun oldu.

Sonra, “Lütfen bana yardım eder misiniz? Yarın’a aidim, ama geride kaldım. Benim için Yarın’ı yakalayabilir misiniz?” diyen bir kadın gördüler.

“Kolay iş,” dedi kaplan. “Çünkü koşabilirim

rüzgârdan daha hızlı,
havadan daha hızlı,
gökyüzünü aşan
en hızlı buluttan bile hızlı!

Janet’in arkasına bin ve kuyruğumu gıdıkla.”

Böylece kadın kaplanın sırtına atladı ve kuyruğunu gıdıkladı. Kaplan tüm ülkede Yarın’ı *kovaladı* ve onu kolayca yakaladı, böylece kadını tekrar ait olduğu yere koydu.

“Teşekkürler,” dedi kadın. “Yarın’dan size bir kart göndereceğim.”

Sonra, “Yardım edin! Bıyıklarını çektiğim için sirkteki bir panda beni kovalıyor. Kurtarın beni!” diye bağırarak bir oğlan çocuğu gördüler.

“Kolay iş!” dedi kaplan. “Sırtıma atla ve kuyruğumu gıdıkla.”

Böylece çocuk kaplanın kuyruğunu gıdıkladı ve kaplan hızlı, daha hızlı ve her şeyden hızlı bir şekilde koştu. Başta panda ıslık çalarak peşlerinden geldi, ama kısa bir süre sonra pes etti ve atlıkarıncanın altındaki yuvasına uyumaya gitti.

“Beni kurtardığın için teşekkür ederim,” dedi çocuk ve onlara birer fıstık verdi. Sonra da evinin oradan geçerlerken kaplanın sırtından atladı.

Ardından Janet, “*Aman tanrım*, babamı eve getiren tren bu. Acele et, çabuk, yoksa babam benden önce evde olacak ve nerede olduğumu merak edecek!” diye bağırdı.

“Kolay iş!” dedi kaplan. “Bir treni her zaman geçebilirim. Çünkü koşabilirim

rüzgârdan daha hızlı,
havadan daha hızlı,
gökyüzünü aşan
en hızlı buluttan bile hızlı!

Sen sadece kuyruğumu gıdıkla.” Janet kaplanın kuyruğunu gıdıkladı, böylece kırların ve kasabanın üzerinden; evleri,

kiliseleri, dağları ve nehirleri aşarak; parkı ve caddeyi geçerek *aceleyle* geri döndüler ve Janet'in penceresinden içeri girdiler.

"Acele edin!" diye bağırdı Janet. "Babam eve döndüğü için hepiniz kitaplarınıza geri dönmek zorundasınız."

Çünkü

raflarda cinler,
küvette denizkızları,
buzdolabında penguenler,
kömürlükte tavşanlar,
masada tavus kuşları ve
lavaboda foklar vardı.

"Yarın gece hepinizle yeniden oynayacağım," diyerek söz verdi Janet. Hepsini ait oldukları kitapların içine tıktı (kaplan

çok iri olduğundan kitaba sokulması en zor oldu), yan odaya geçti, yatağa atladı ve gözlerini sıkıca kapattı!

Sonra da uykuya daldı!

Ve sonra tekrar uyandı, babası evdeydi ve kahvaltı hazırlıyordu. Kahvaltıdan sonra Janet gidip kitaplarına baktı, ama oldukça sessiz ve suskundular. Eğer raflardan birinde küçük, *küçük* bir ayak izi, küvette minik, *mini minnacık* yıldızlı bir pul, buzdolabında ince, *incecik* bir tüy ve halının üzerinde kaplanın TEK bir bıyığı olmasaydı,

raflarda cinlerin,
küvette denizkızlarının,
buzdolabında penguenlerin,
kömürlükte tavşanların,
masada tavus kuşlarının ve
lavaboda fokların

olduğunu ve kocaman çizgili bir kaplanın ateşin önünde oturduğunu kimse asla tahmin edemezdi...

Üç Gezgin

Bir zamanlar muazzam büyüklükte bir çölün ortasında küçücük bir istasyon vardı. İstasyonun etrafı göz alabildiğine kumla çevriliydi. Kumların ötesinde, çok uzaklarda, bir bozkır ve bozkırın ötesinde de vadilerle dağlar uzanıyordu... İşte bu toprakları, iki tarafa doğru da sonsuzca uzayıp giden ve tanrı bilir nerede son bulan bir demiryolu kat ediyordu.

İstasyonun adı Çöl'dü. Burada sadece bir bina vardı ve binanın içinde üç adam yaşardı: istasyon şefi Bay Smith, vagon görevlisi Bay Jones ve biletçi Bay Brown.

Küçücük bir istasyona bakmak için üç kişinin görevlendirilmesi insana biraz tuhaf gelebilir, fakat bir istasyon idare etmiş herkes, iki erkeği ıssız bir yerde bırakırsanız kavgaya tutuşacaklarını, ama üç erkeği aynı yerde bir arada bırakırsanız, her zaman için ikisinin aralarında üçüncüyü çekiştireceklerini ve böylece mutlu mesut geçinip gideceklerini bilir.

Bu üç adam, çölün tozundan şikâyet edecek karılları ve sırtlarına çıkan, hikâye anlatmaları için kafalarının etini yiyen çocukları olmadığı için yeterince mutluydular, ama yine de *tam anlamıyla* mutlu sayılmazlardı. Neden mi? İşte şu sebepten:

Her gün, kükreyen kocaman trenler batıdan doğuya, doğudan batıya doğru gürültüyle geçiyor, istasyona yaklaşırken

giderek büyüyor, istasyondan uzaklaşırken giderek küçülüyor ama hiç durmuyorlardı.

Hiç kimse Çöl'de inmek istemiyordu.

“Ah, keşke şu iner kalkar bariyeri arada sırada kullanabilseydim,” dedi hüzünle Bay Smith. “Parçalarını her gün yağlayıp parlatıyorum ama son on beş yılda tek bir kez bile kolu kaldırıp bir trene ‘dur’ işareti verme şansına sahip olmadım. Bu insanın kalbini kırıyor, gerçekten!”

“Ah, keşke arada sırada bir bilet kesebilseydim,” diye iç çekti Bay Brown. “Kesme makinem parlak ve ışıltılı, ama ne fayda! On beş yılda bir defacık bile bilet kesme şansına sahip olmadım. Burada insanın yetenekleri köreliyor.”

“Ah, keşke arada sırada birisinin valizlerini taşıyabilseydim,” diye hayıflandı Bay Jones. “Büyük şehirlerdeki istasyonlarda vagon görevlileri aldıkları bahşişle zengin oluyorlar, ama burada insan nasıl zengin olabilir ki! Her sabah güçlü ve zinde kalmak için sınav çekiyorum, ama on beş yılda bir defa bile bir şapka kutusu taşıma şansına sahip olmadım. Burada insanın hiç şansı yok!”

Bu dertlerinin dışında, üç adamı huysuzlaştıran bir başka şey daha vardı. Haftada bir defa, pazar günleri izinliydim;

trenler çalışmadığı gibi, yapacak işleri de olmazdı o gün. Gidilecek hiçbir yer yoktu. Çöl'e en yakın bir sonraki istasyon bin milden daha ötedeydi ve bu kadar uzağa gitmek bir haftalık maaştan daha fazlasına mal oluyordu. Üstelik eğer cumartesi gecesi son trene binseler bile, bütün o yolu gidip sinemaya girmeleri ve pazartesi sabahına geri dönmeleri mümkün değildi. Bu yüzden üç adam pazar günleri peronda oturur, esner ve bir an önce pazartesi olmasını dilerlerdi.

Ama bir gün Bay Jones biriktirdiği paraları dikkatlice saydı ve "Arkadaşlar, dilekleriniz gerçekleşecek. Bir haftalık tatile yetecek kadar para biriktirdim. Bay Smith bir treni durdurmak için işaret verebilir, Bay Brown biletimi kesebilir, zira beni mümkün olduğunca uzağa götürecek bir trenle dünyayı görmeye gideceğim," dedi.

Diğer iki adam çılgınca bir heyecana kapıldılar. Bay Smith tüm geceyi iner kalkar bariyeri hareket ettiren kolu yağlayarak geçirdi. Bay Brown en kalın, en kare biletini seçip bilet kesme aletini parlattı. Ertesi gün, büyük ve azametli tren, Çöl İstasyonu'nun yanından kükreyerek geçeceğine ıslık çalarak durduğunda, bu muhteşem bir andı ve bunların hepsi Bay Jones içindi.

Bay Jones valizini vagona koyup trene atladı, arkadaşlarına el sallayarak veda etti ve “Cumartesi görüşmek üzere,” diye bağırdı, sonra doğruya doğru yola çıktı.

Hafta ortasında iki arkadaş geçen bir trenden fırlatılmış bir kartpostal aldılar; kartpostalda Bay Jones’un cumartesi öğlen treniyle döneceği yazıyordu, bunun üzerine Bay Smith, beklenen zamandan iki saat önce sinyal işaretini ‘dur’ konumuna getirdi. O ve Bay Brown tüm boş zamanlarını bir kaktüs dikeninin altında oturup, Bay Jones’un geri döndüğünde seyahatiyle ilgili anlatacaklarından ve onlara getireceği hediyelerden bahsederek geçirdiler.

Tren durur durmaz Bay Jones trenden atladı; Bay Smith trenin yola devam etmesi için işaret kolunu kaldırırken, Bay Brown dikkatlice Bay Jones’un biletini aldı. Sonra birer fincan kahve yaptılar ve gezginin hikâyesini dinlemek için oturdular.

“Kardeşlerim!” dedi Bay Jones, “Dünya büyük bir yer! Tren beni yaşamım boyunca bildiğimden daha çok ülkeye götürdü ve yolculuk bu çölün tamamından daha büyük bir şehirde sona erdi. İnanmayacaksınız ama sırf istasyonu bile dükkânları, tiyatroları, otelleri ve restoranlarıyla bir kasaba kadar büyüktü. İstasyonda gerçek bir sirk bile vardı! Yani şehre inmem hiç gerekmedi, istasyonda kalıp hoşça vakit geçirdim. Size bunları getirdim.”

Getirdiği hediyeleri özenle çıkardı: Bay Smith’e gökdelen biçiminde bir kâğıt tutacağı, Bay Brown’a da kapağında kocaman, enfes bir istasyon resmi olan bir kutu getirmişti. Her ikisi de hediyelere çok sevindiler.

Ertesi hafta Bay Smith parasını saydı ve “Kardeşlerim, yine şanslısınız, tatilim için yeterince para biriktirdim, batıya doğru giden trene bineceğim ve trenin gidebileceği kadar uzağa gideceğim,” dedi.

“Ama işaret verme işinden kim sorumlu olacak?” diye itiraz etti Bay Jones.

“Bay Brown yapabilir; bütün hafta ona bunu öğreteceğim.”

Böylece Bay Brown, diğer en iyi biletlerini Bay Smith için çıkardı ve sonra iner kalkar bariyerin başına geçti. Bay Jones, Bay Smith'in bavulunu alıp trene taşıdı (Bay Smith ona cömert bir bahşış verdi). Bay Smith trene binip gitti.

Ertesi cumartesi, gözleri yıldızlar gibi parlıdayarak geri döndü. Tren hemen tekrar yoluna devam etti ve üç arkadaş bir demlik kahve yapıp Bay Smith'in hikâyesini dinlemek üzere oturdular.

"Olur şey değil!" dedi Bay Smith. "Dünya düşündüğüm-den de büyükmüş! O kadar çok ülkeden geçtik ki, neredeyse yarısını unuttum. Ama yolculuğun sonunda üzeri iğne gibi çam ağaçlarıyla ve serpilmiş tuzu andıran bir kar tabakasıyla kaplı, öyle yüksek bir sıradağdan geçtik ki az daha aya dokunacağımızı sandım.

"Sonra tren hızla aşağı inmeye başladı, öyle hızlandık ki frenlerin tutmayacağından ve bir uçurumdan yuvarlanacağımızdan emindim. Sonunda denize vardık ve orada durduk. Kardeşlerim, deniz de bu çölden büyüktü! Size bunları getirdim."

Bay Brown'a istiridye renginde bir kabuk, Bay Jones'a da beyaz renkte, parlıdayan bir kaya kristali getirmişti. Her ikisi de bu hediyelerin çok güzel olduğunu düşündü.

Sonra Bay Brown'a, "Sen ne zaman tatile çıkacaksın?" diye sordular.

Bay Smith, "Dağlara git! Dağlara ve denize git!" dedi. Ama Bay Jones, "Hayır, şehre git! Şehir çok daha güzel ve büyüleyici," dedi. Bunun üzerine tartışıp birbirlerine bağırmaya başladılar. Ama Bay Brown çok sessiz bir insandı, uzun süre

düşündü ve “Böylesi uzun bir tren yolculuğuna çıkmayı düşünmüyorum. Beni tren tutar. Ayrıca siz buralara gittiniz ve nasıl yerler olduğunu bana anlattınız. Farklı bir yere gitmek istiyorum,” dedi.

“Ama gidecek hiçbir yer yok,” dedi ikisi birden. “Tren sadece iki yöne gidiyor, batıya ve doğuya.”

“Kuzeye gitmeliyim,” dedi Bay Brown ve bir çanta hazırladı; içinde sadece biraz ekmek ve peynirle bir şişe bira olan küçük bir çanta.

“Kuzeye nasıl *gidebilirsin* ki?”

“Yürüyerek,” dedi Bay Brown. Pazar günü sabah erkenden rayları geçip yürümeye başladı. Bay Jones ve Bay Smith onun kahverengi kumların üzerinde uzaklaşan, ufukta yok olana dek giderek küçülen görüntüsünü izlediler. Başlangıçta ayak izleri belirgin ve netti; sonra kumların üzerine çığ düşüp, ardından güneş gökyüzünde yükseldikçe, ayak izleri yavaş yavaş dağılıp yok oldu. Kum sıcakta sanki kar gibi eriyordu.

“Onu tekrar görebilecek miyiz?” diye sordu iki adam birbirlerine.

Ama akşamleyin güneş alçalıp batarken, uzakta gitgide yakınlaşan ufacık bir nokta fark ettiler ve nokta yeterince yakına geldiğinde bunun Bay Brown olduğunu gördüler. Bay Brown’un gözleri parlıyordu ve çok neşeliydi. “Eee?” dedi ikisi birden, bir demlik kahve yapıp içmek için oturduklarında. “Nerelerdeydin ve neler gördün?”

“Kardeşlerim,” dedi Bay Brown, “bu istasyondan iki saat uzağa yürüdüm ve bir vaha buldum. Bir kaynak suyuyla, yemyeşil çimenler, onların yanı sıra çiçekler, portakal ve limon ağaçları vardı. Size bu hediyeleri getirdim.”

Bay Jones'a kocaman sulu bir portakal; Bay Smith'e de tüylü yaprakları ve mavi çiçekleri olan bir demet verdi.

Kendinizi bir pazar günü Çöl İstasyonu'nda bulur da etrafta hiç kimseyi göremezseniz şaşırmayın. Üç adam, iki saatlik yürüyüş mesafesindeki soğuk pınarın yanındaki çimlere uzanmış kuşları dinliyorlar çünkü.

İstasyonun tabelasındaki ÇÖL sözcüğünün üzerine de, VAHAYA GİDEN kelimelerini eklemişler.

Fırıncının Kedisi

Bir zamanlar Bayan Jones adında, kedisi Mog'la yaşayan yaşlı bir hanım vardı. Bayan Jones'un, iki dağın arasındaki bir vadinin derinliklerinde yer alan küçük bir kasabada bir pastanesi vardı.

Her sabah Bayan Jones'un ışığı kasabadaki diğer evlerinden çok önce yanardı, çünkü Bayan Jones ekmekleri, çörekleri, reçelli tartları ve kuru üzümlü kekleri pişirmek için çok erken kalkardı.

Bayan Jones sabahleyin ilk iş olarak büyük bir ateş yakardı. Sonra su, şeker ve mayadan oluşan hamuru yapardı. Sonra bu hamuru küçük tavalara koyar ve kabarması için ateşin önüne yerleştirirdi.

Mog da erken kalkardı. O, fareleri yakalamak için erken kalkardı. Pastanedeki tüm fareleri dışarı kovaladıktan sonra sıcak ateşin önünde oturmak isterdi. Ama Bayan Jones, ekmeğin somunlarını ve çörekleri oradaki küçük tavalarda mayaladığı için Mog'a izin vermezdi.

"Çöreklerin üstüne oturma Mog," derdi Bayan Jones.

Çörekler enfes biçimde kabırır, büyük ve tatlı çöreklerle dönüşürlerdi. Bunu maya yapardı. Ekmek, çörek ve keklerin kabarmasını ve gitgide büyümesini maya sağlardı.

Mog ise ateşin yanında oturmasına izin verilmediği için lavabo evyesinde oynamaya giderdi.

Çoğu kedi sudan nefret eder, ama Mog öyle değildi. O suya âşıktı. Musluğun başında oturmaya bayılır, patisiyle düşen su damllarına vurur ve bıyıklarını baştan aşağı ıslatırdı!

Mog nasıl bir kedi miydi? Sırtı, böğrü ve patilerine dek bacakları; ayrıca yüzü, kulakları ve kuyruğunun tamamı marmelat rengindeydi. Karnı, göğsü ve patileri beyazdı. Kuyruğunun ucunda beyaz bir püskülü, kulaklarında beyaz saçakları ve beyaz bıyıkları vardı. Su onun marmelat rengi kürkünü neredeyse tilki rengine dönüştürür; patilerini ve göğsünü ise bembeyaz parlatırdı.

Ama Bayan Jones, “Mog çok heyecanlandın. Tam kabarcakken tavadaki çöreklerimin üzerine su sıçratıyorsun. Şimdi oradan çık ve dışarıda oyna,” dedi.

Mog gücendi. Kulaklarını ve kuyruğunu düşürdü (kediler hoşnut olduklarında kulaklarını ve kuyruklarını *yukarı* kaldırır) ve dışarı çıktı. Yağmur şiddetle yağıyordu.

Hızlı akan kayalık bir nehir, kasabanın ortasından geçiyordu. Mog gidip suyun *içine* oturdu ve balık bulmak için nehre bakındı. Ama nehrin bu kısmında hiç balık yoktu. Mog gitgide ıslandıysa da aldırmadı. Birden hapşirmaya başladı.

Sonra Bayan Jones kapıyı açıp seslendi: “Mog! Çörekleri fırına koydum. Şimdi içeri girip ateşin yanında oturabilirsin.”

Mog öyle ıslaktı ki her yeri sanki cilalanmış gibi parlıyordu. Ateşin yanına otururken dokuz defa hapşırıldı.

Bayan Jones, “Ah canım, Mog! Soğuk mu aldın?” dedi.

Onu havluyla kurulayıp biraz mayalı ılık süt verdi. Maya, güçsüz düştüklerinde insanlar için faydalıdır.

Sonra onu orada, ateşin yanında bırakıp reçelli tartlarını yapmaya başladı. Tartları fırına koyduktan sonra da şemsiyesini alıp alışverişe gitti.

Ama Mog'a ne oldu dersiniz?

Maya onu şişiriyordu.

Sıcak ateşin önünde uyuklayarak otururken gitgide büyüyordu.

Önce bir koyun kadar büyüdü.

Sonra bir eşek kadar büyüdü.

Sonra bir yük beygiri kadar büyüdü.

Sonra su aygırı kadar büyüdü.

Artık Bayan Jones'un küçük mutfağına sığamayacak kadar büyüktü, hele kapıdan geçmesine *hiç imkân yoktu*. Nitekim duvarları çatlattı.

Bayan Jones elinde alışveriş çantası ve şemsiyesiyle eve geldiğinde çılgığı bastı, "Aman Tanrım, evime ne olmuş?"

Bütün ev bel vermiş, sallanıyordu. Kocaman kedi bıyıklarını mutfak penceresinden dışarı fırlamıştı. Marmelat renginde bir kuyruk kapıdan çıkmıştı. Beyaz bir pati yatak odalarının birinin penceresinden, beyaz püsküllü bir kulak ise diğer pencereden fırlamıştı.

"Miyav?" dedi Mog. Uykusundan uyanmıştı, gerinmeye çalışıyordu.

Derken bütün ev çöktü.

"Ah Mog!" diye çılgılık attı Bayan Jones. "Şu yaptığına bir bak!"

Kasabadaki insanlar olanları görünce çok şaşırdılar. Bayan Jones'a yaşaması için belediye binasını verdiler, çünkü ona (ve çöreklerine) çok düşkünlü. Ama Mog konusundaki emin değillerdi.

Belediye başkanı, "Onun giderek büyüdüğünü ve belediye binamızı parçaladığını düşünebiliyor musunuz? Ya saldırırsa? Onun kasabada bulunması hiç güvenli değil. Mog aşırı büyük," dedi.

Bayan Jones, “Mog nazik bir kedidir. Kimseye zarar vermez,” dedi.

“Bunu göreceğiz,” dedi belediye başkanı. “Onun birinin üstüne oturduğunu düşünebiliyor musunuz? Acıktığını düşünün? Ne yiyecek? Kasabanın dışında, dağlarda çok daha iyi bir yaşamı olur.”

Böylece, “Kışt! Toz ol! Pist! Defol ol! Kışt!” diye bağırarak zavallı Mog’u kasabanın dışına sürdüler. Yağmur hâlâ şiddetle yağıyordu. Su dağlardan aşağı hızla akıyordu. Bu Mog’un önemsedığı bir şey değildi.

Ama zavallı Bayan Jones çok üzgündü. Kasabanın belediye binasında yeni bir parti ekmek ve çörek yapmaya başladı, ama bunları yaparken öyle çok ağladı ki hamur çok sulu ve tuzlu oldu. Mog iki dağın arasındaki vadi boyunca yürüdü. Ama artık bir filden de büyüktü, neredeyse bir balina kadardı! Dağdaki koyunlar Mog’un geldiğini görünce o kadar korktular ki koşarak kaçtılar. Ama Mog onları fark etmedi. Nehirde balık arıyordu. Bir sürü balık yakaladı! Hoş vakit geçiriyordu.

Yağmur o kadar uzun süredir yağıyordu ki Mog vadiden gürleyerek gelen bir su sesi duydu. Kocaman bir su kütesinin ona doğru geldiğini gördü. Nehir taşmaya başlamıştı, giderek daha çok yağmur suyu dağlardan vadiye hücum ediyordu.

Mog, “Suyu durdurmazsam bütün bu güzel balıkları sürükleyip götürülecek,” diye düşündü.

Böylelikle Mog vadinin ortasına pat diye oturdu ve kocaman, şişko bir köy ekmeği gibi kendini vadiye serdi.

Su onu aşır geçemedi.

Kasabadaki insanlar suyun kükreyerek gelişini duymuşlardı. Çok korktular. Belediye başkanı, “Sular kasabaya ulaşmadan dağlara koşun, yoksa hepimiz boğulacağız!” diye bağırdı.

Böylece tüm kasaba halkı telaşla dağlara doğru seğırtti; kasabanın bir kısmı bir yana, diğerk kısmı öteki yana koşuyordu.

Peki ne gördüler dersiniz?

Vay canına, Mog vadinin ortasında oturuyordu. Mog’un gerisinde büyük bir göl vardı.

“Bayan Jones,” dedi belediye başkanı, “biz vadinin karşısına bir bent inşa edene kadar kedinizin orada oturup suyu tutmasını sağlar mısınız?”

“Deneyeceğim,” dedi Bayan Jones. “Mog genelde çenesinin altı okşandığında hareketsiz durur.”

Böylelikle üç gün boyunca kasabadaki herkes elinde tırmık, sırayla Mog’un çenesinin altını okşadı. Mog mırıldadı, mırıldadı, mırıldadı. Mırıltıları taşkın suyunun oluşturduğu göl boyunca kocaman dalgalar yarattı.

Tüm bu süre boyunca, en iyi yapı ustaları, vadinin karşısına muazzam bir bent yapıyorlardı.

Kasabalılar Mog’a yemesi için çeşit çeşit güzel şey getirdi: kâselerce krema ve kaymaklı süt, ciğer ve jambon, sardalye ve hatta çikolata! Ama Mog çok aç değildi. Öyle çok balık yemişti ki!

Üçüncü gün bendin yapımını bitirdiler. Kasaba güven-deydi.

Belediye başkanı, “Şimdi Mog’un nazik bir kedi olduğunu anlıyorum. Belediye binasında sizinle yaşayabilir Bayan Jones. Burada, takması için bir rozet var,” dedi.

Gümüş bir zincirin ucundaki rozetin üstünde, KASABAMIZI MOG KURTARDI yazıyordu.

Böylelikle Bayan Jones ve Mog belediye binasında sonsuz dek mutlu yaşadılar. Eğer küçük Carnmog Kasabası’na yolunuz düşerse, Mog sabah kahvaltısı için göle balık yakalamaya giderken polislerin trafiği durdurduğunu görebilirsiniz. Kuyruğu evlerin üstünde dalgalanır ve bıyıkları, sürtünerek geçtiği üst kat pencerelerini tıkırdatır. Ama kasabalılar onun kendilerine zarar vermeyeceğini bilirler, çünkü o nazik bir kedidir.

Mog gölde oyun oynamayı sever ve bazen öyle ıslanır ki hapsinir. Ama Bayan Jones bir daha ona hiç maya vermeyecek. Çünkü Mog zaten kâfi derecede büyük!

Bir Gecelik Yatacak Yer

Bir zamanlar, şarkılar çalıp söyleyerek dünyayı dolaşan dört arkadaş vardı. Kendilerine Pamukkurdu derlerdi. En büyükleri Zenon Pamukkurdu'ydu. Yunanlıydı ve kanun çalardı. Ardından Ian Pamukkurdu gelirdi; İrlandalıydı ve arp çalardı. Bir de Fransız olan Spiqueneau Pamukkurdu vardı ve üçgen zil çalardı. Sonuncusu ve en gençleriyse, Hintli Dunnoo Pamukkurdu'ydu ve büyük bir davul çalardı.

Eski bir arabaları vardı ve onunla vahşi ormanların içlerinden, dağların tepelerinden, çöllerden ve vadilerden geçerlerdi. Nereye giderlerse gitsinler şarkı söyleyip çalgı çalarlardı; insanlar da onlara para ya da yiyecek verirdi. Arabaları eski olmasına ve sık sık arıza yapmasına rağmen Dunnoo öyle becerikliydi ki, her arızalandığında arabayı yeniden tamir edebilirdi.

Ama bir kış günü, oldukça ücra bir ülkedeki donmuş bir nehirden geçerken, üzerinden geçtikleri buz parçası kırıldı ve arabaları ağır ağır soğuk suya gömüldü. Dört arkadaş yanlarına kanunu, üçgen zili, arpı ve davulu alıp canlarını zor kurtardılar.

Şimdi ne yapabilirlerdi?

Rüzgâr esiyordu ve kar yağıyordu; en yakın kasaba kilometrelerce uzaktaydı. Gece yaklaşıyor, gökyüzü gitgide kararıyordu.

Nehrin kenarında, tepeleme yığılmış kuru sazlardan ve hasırotlarından yapılmış, kenarı yumuşacık ince tüylerle çevrilmiş bir turna yuvası vardı. Çok rahat ve sıcak görünüyordu. Ama dört arkadaş yuvaya doğru yürüdüklerinde uzun, sivri gagalı bir turna başını kaldırıp onlara tısladı:

“Tısssssssssss! Defolun buradan!”

“Lütfen, iyi yürekli turna, geceyi sizin sıcak yuvanızda geçirebilir miyiz? Çok üşüdük, ıslandık ve acıtuk!”

“Karşılığında ne vereceksiniz?”

“Sizin için şarkı çalıp söyleyebiliriz.”

“Bunlar benim işime yaramaz. Sizin için yatacak yerim yok,” dedi turna. “Sizi gagalamadan önce defolun.”

Böylece dört arkadaş kalın kar yığınının içinde tepeye doğru tırmandılar.

Bir süre sonra bir ayı inine rast geldiler. Bir at kadar iri kahverengi tüylü bir ayı, kuru yapraklardan yapılmış çok rahat bir yatağın içine kıvrılmış yatıyordu. Dört arkadaşın geldiğini duyunca öfkeyle homurdandı.

“İyi yürekli ayı, bu geceyi sizin sıcak ininizde geçirebilir miyiz lütfen? Çok üşüdük, ıslandık, acıktık ve yorulduk!”

“Karşılığında ne vereceksiniz?”

“Sizin için şarkı çalıp söyleyebiliriz.”

“Gırrr! Kesinlikle olmaz!” dedi ayı. “Ayrıca benim cevizlerimi de çalabilirsiniz. Sizi ısırmadan önce defolun.”

Böylece dört arkadaş tepeye tırmanmaya devam ettiler. Hava gitgide kararıyordu.

Bir süre sonra küçük bir ahşap eve geldiler.

“Tanrıya şükür!” dedi Zenon. “Burada kim yaşıyorsa bize bu gece için bir yatak verir.” Umutla kapıyı çaldılar.

Bir köpek öfkeyle havlamaya başladı, ufak tefek yaşlı bir adam kapıyı açtı. Onları gördüğüne hiç memnun olmamıştı.

“Lütfen, iyi yürekli beyefendi, bu geceyi sizin sıcak evinizde geçirebilir miyiz? Çok üşüdük, ıslandık, acıktık, yorulduk ve susadık!”

“Karşılığında ne vereceksiniz?”

“Sizin için şarkı çalıp söyleyebiliriz.”

“Bunun benim için ne önemi var?” dedi yaşlı adam. “Tek bir yatağım, bir sandalyem ve akşam yemeğim için haşlayacağım bir tane yumurtam var. Burada size yer yok.”

Yaşlı adam kapıyı yüzlerine çarptı.

Dört arkadaş üzülererek uzaklaştılar.

Küçük evin dışında, içinde kova asılı bir kuyu vardı. Öyle susamışlardı ki Ian, “Yaşlı adam bizden bir bardak suyu da esirgeyecek değil ya!” diyerek kovayı çekmeye başladı. “Aman Tanrım, bu kova ne kadar da ağır!”

Kovayı yukarı çeker çekmez yaşlı adamın köpeği havlayarak yanlarına koştu ve kovayı devirdi. Futbol topundan daha büyük, yuvarlak ve beyaz bir şey kovadan yuvarlanıp, daha ne olduğunu görmelerine kalmadan tepeden aşağı inmeye başladı.

Yaşlı adam başını kapıdan uzattı.

“Defolun!” diye bağırdı. “Silahımla sizi kovmadan önce bahçemden toz olun.” Bunun üzerine dört arkadaş telaşla kaçtılar.

Tepeye ulaştıklarında tuhaf bir manzara gördüler.

Bir ağacın üzerinde duran küçük bir ev vardı. Ayak, bir tavuk pençesi gibi sarı ve pulluydu; evin her yeri tüylerle kaplıydı. Kapıyı çaldıklarında, ufak tefek yaşlı bir kadın açıp onlara küçümseyerek baktı.

“Evet,” dedi yaşlı kadın, “ne istiyorsunuz?”

“Lütfen, hanımefendi, bu geceyi sizin sıcak evinizde geçirebilir miyiz? Çok üşüdük, ıslandık, acıkıttık, susadık ve perişan olduk!”

“Karşılığında ne vereceksiniz?”

“Sizin için şarkı çalıp söyleyebiliriz.”

“Bu yeterli değil,” dedi yaşlı kadın. “Evimin yumurtladığı yumurtayı ben uyurken birisi çalmış, ancak onu bulabilirseniz bu gece için yatacak yere sahip olabilirsiniz.”

“Neye benziyor bu yumurta?”

“Yuvarlak, beyaz ve hasat dolunayı kadar büyük. Onu bu akşamki yemeğim için haşlayacaktım.”

“Nerede olduğunu biliyorum!” dedi Dunnoo. “Onu yaşlı adam çalıp kovasına saklamış olmalı. Tepeden aşağı yuvarlanıyordu. Sizin için onu bulacağız.”

Böylece tepeden bir kez daha çabucak indiler. Yaşlı adamın evinin oradan geçerlerken adam onlara yumruğunu salladı ama dışarı çıkmadı. Ay gökte yükselmişti, bu sayede yumurtanın tepeden yuvarlanırken karın üzerinde bıraktığı izi görebiliyorlardı.

Yumurta yuvarlanırken kara bulanmış ve kocaman bir kartopu olana kadar büyümüş, büyümüş, büyümüş, BÜYÜMÜŞTÜ. Yuvarlanarak doğru ayının inine girdi, onu uyandırdı ve tüm cevizlerini kırdı.

Dört arkadaş gelince ayı hiddetle yumurtayı fırlattı.

“Sizdiniz değil mi!” diye gürledi. “İnime kartopu yuvarlayan, cevizlerimi kıran, yapraklarımı ezen ve beni uyandıran? Pençelerimin tadını alana kadar bekleyin hele!”

Tam peşlerine düşecekti ki Ian mağaranın girişine arpını dayadı, işe bakın ki arp oraya tastamam oturmuştu. Ayının tüm yapabildiği, pençelerini arpın tellerine sürtmek oldu ve bu öyle tatlı bir ses çıkardı ki kısa sürede başı öne düşüp gözleri kapanmaya başladı.

“Şışt!” diye fısıldadı Ian. “Tekrar uyuyacak. Siz gidin, ben onu yatıştırmak için burada kalacağım.” Ve çok yumuşak bir şekilde ayıya şarkı söylemeye başladı.

Böylece diğer üç arkadaş tepeden aşağı koştular.

Kara bulanmış kocaman yumurta yuvarlanarak turnanın yuvasına çarptı ve yuvayı nehrin içine devirdi.

Turna çok öfkeliydi.

“Sizsiniz değil mi, sizi gidi sefil yaratıklar,” diye gakladı turna, “şu topu benim yuvama yuvarlayan! Gagamın tadını alana kadar bekleyin hele!”

Geniş kanatlarını açıp uzun ve keskin gagasıyla üç arkadaşın yanına geldi. Ama Spiqueneau kenara zıplayıp üçgen zilini havaya kaldırdı, böylece turna doğru çalgının içine uçup oraya sıkışıp kaldı.

“Çabuk!” dedi Spiqueneau arkadaşlarına. “Kıyı boyunca yumurtayı aramaya devam edin.”

Ian turnanın boynunun altını okşayıp onu uyutmak için usuldan bir şarkı söylemeye başladı.

Diğer iki arkadaş kıyı boyunca koştular ve Tanrı'ya şükür, ortasında yaşlı kadının yumurtasıyla sürüklenen turna yuvası işte oradaydı! Zenon kanunuyla uzandı, Dunnoo davul tokmaklarıyla uzandı ve yuvayı yakalayıp kıyıya çekmeyi başardılar.

Yuvayı kuru bir yere koydular. Sonra Spiqueneau turnayı üçgen zilin içinden çıkardı. Turna öfkeyle yuvasına girip hemen ona çekidüzen vermeye koyuldu. Öyle meşguldü ki, aceleyle tekrar tepeye tırmanan üç arkadaşı fark etmedi. Üç arkadaş ayının inine geldiklerinde ayı derin uykundaydı. Böylelikle Ian arpını mağaranın girişinden çıkarıp yumurtanın taşınmasına yardım etti. Tepeye çıktıkça yumurtanın ağırlığı daha da artıyor gibiydi.

Dört arkadaş yaşlı adamın evini geçtiklerinde, adam akşam yemeğini yemeden çoktan yatmıştı.

Sonunda yaşlı kadının sarı bir ayak üzerinde duran evine varıp kapıyı çaldılar.

Yaşlı kadın kapıdan baktı.

“Evet?” dedi. “Yumurtamı buldunuz mu?”

“Bulduk, işte burada!”

“Ah, ama çatlamış mı?” dedi kadın. “Üstündeki karı temizleyin de onu görebileyim.”

Dört kafadar yumurtanın üstündeki karı temizlediklerinde, üstünde büyük bir çatlak olduğunu gördüler. Onlar bakarken çatlak gitgide büyüdü, büyüdü, büyüdü ve yumurta sonunda ikiye ayrılıp yaşlı kadınıki gibi tek ayak üzerinde duran bir eve dönüştü.

Yaşlı kadın, “*Bunu* akşam yemeğimde yiyemem,” deyip evine girdi.

“Ama bize bu gece yatacak yer vermeye söz vermiştiniz!”

“Eh,” dedi yaşlı kadın, “neden homurdanıyorsunuz? Artık kendinize ait bir *eviniz* var işte!”

Kapısını çarparak kapadı.

Pamukkurtları mutluluktan şarkı söyleyip oynamaya başladılar. Küçük evleri de tek ayağının üstünde neşeye dans etmeye başladı. Dört kafadar evin içine girip yattılar.

Ve ertesi gün evleri onlarla birlikte, dağlar, vadiler ve ovalar boyunca gitmek istedikleri her yere hoplaya zıplaya geldi.

and knowledge of the...
...
...
...
...
...

...
...
...
...
...
...

...
...
...
...
...
...

...
...
...
...
...
...

Kırkyama Yorgan

Her yıl üç yüz gün karın yağdığı ve tüm ağaçların Noel ağacı olduğu Kuzey Kutbu'nda, kırkyama yapan yaşlı bir hanım vardı. Adı Bayan Noot'tu. Bu hanımın gökkuşağının tüm renklerinde kutular, sepetler, çantalar ve bohçalar dolusu, üçgen şeklinde bir sürü küçük kumaş parçası vardı. Kırmızı parçalar, mavi parçalar, pembe parçalar ve altın yaldızlı parçalar vardı. Bazıları çiçekliydi, bazıları düzdü.

Bayan Noot on iki parçayı birleştirerek bir yıldız dikti.

Sonra yıldızları birbirine dikerek daha büyük yıldızlar yaptı. Daha sonra bütün *bu yıldızları* birbirine dikti. Bayan Noot bunları altın rengi iplikle, gümüş rengi iplikle, beyaz ve siyah renkli ipliklerle dikti.

Bayan Noot'un ne yaptığını düşünüyorsunuz?

Bayan Noot küçük torunu Nils için yorgan yapıyordu. Yorgan neredeyse bitmek üzereydi. Son yıldızı koyduğunda, küçük Nils kuzey ülkesindeki, hatta belki de tüm dünyadaki en büyük, en parlak, en sıcak ve en güzel yorgana sahip olacaktı.

Büyükannesi dikiş dikerken küçük Nils yanında oturur; büyükannesinin iğnesinin kumaşa girip çıkarkenki parıltıyı ve minicik dikişler oluşturmasını seyrederdi.

Bazen Nils, "Yakında biter mi büyükanne?" diye sorardı.

Büyükannesine her yıl bir defa bu soruyu sorardı. Her soruşunda da Bayan Noot bir şarkı söylerdi:

“Ay ve mum
Bana ışığını ver,
Ocaktaki ateş
Parıl parıl yan, ısıl ısıl yan.

İğne uç hızla,
İplik koştur süratle
Sonuna dek yorganın,
Bitsin bir an önce diye.

Gelmiş geçmiş
En güzel yorgan bu,
Yapılmış
Binlerce yıldızdan!”

Bu, büyükannenin hızlı dikiş dikmesine yardım eden sihirli bir şarkıydı. Büyükanne bu şarkıyı söylerken, küçük Nils yorganın parlak renklerini okşayarak iskemlesinde sessizce otururdu. Ve ateş dinlemek için çıtırdamayı keser, rüzgâr susardı.

Yorgan neredeyse bitmişti.

Nils'in doğum gününe hazır olacaktı.

Bayan Noot'un kulübesinin çok uzağında, sıcak ve kurak güney ülkesinde hiç ot yoktu, sadece üç yılda bir yağmur yağardı ve bu çölde bir büyücü yaşardı. Adı Ali Bey'di.

Ali Bey çok tembeldi. Bütün gün güneşin altında, sihirli bir halının üzerinde uyur, on iki tane deve de Ali Bey'e gölge olsun diye etrafına dizilirdi. Ali Bey gece, halısıyla uçup giderdi. Ama o zaman bile, bu mutsuz develerin oturup dinlenmesine izin vermezdi. Boyunlarına zincirle bağlı yeşil bir lamba asarak, bir arada, ayakta durmak zorundaydılar. Böylelikle Ali Bey gece karanlıkta eve geldiğinde nereye ineceğini görebilirdi.

Zavallı develer yorgun ve açtılar, çünkü hiçbir zaman yeterince yemek yiyemezlerdi.

Ali Bey, develerine karşı kaba olduğu gibi, aynı zamanda hırsızdı da. Sahip olduğu her şey çalıntıydı; elbiseleri, sihirli halısı, develeri ve onların boynuna astığı yeşil lambalar. (Bu lambalar gerçek trafik ışıklarıydı. Ali Bey onları bir gün üstünden uçtuğu Beyrut şehrinden çalmış ve bu yüzden tüm trafik bir anda durmuştu.)

Ali Bey bir kutunun içinde, dünyanın her yerindeki tüm güzel şeyleri görebildiği sihirli bir küre saklardı. Her gece küreye bakar ve çalacak yeni bir şey seçerdi.

Bir gün Ali Bey derin derin uyurken, en yaşlı deve, “Arkadaşlar, açlıktan baygın düştüm. Bir şeyler yemek zorundayım,” dedi.

En genç deve, “Burada hiç ot yok, halıyı yiyelim,” dedi.

Böylece develer halının kenarlarını kemirmeye başladılar. Halı kalın, yumuşak ve ipektendi. Kemirdiler, kemirdiler ve Ali Bey’in altındaki bir parça dışında hiçbir şey kalmayana dek halıyı hatır hutur ve katur kutur yediler.

Ali Bey uyandığında çok öfkelenmişti.

“Kahrolası develer! Halımı mahvettiniz! Sizi şemsiyemle döveceğim ve bir yıl boyunca hiç yiyecek bulamayacaksınız. Şimdi bütün derdim başka bir halı bulmak.”

Ali Bey develerini dövdükten sonra kutudaki sihirli küreyi aldı.

Küreye şöyle dedi:

“Bana bir halı bul
Sihirli Küre,
Beni uzaklara götüreceksin
Hem de yükseklerle çıkaracaksın.”

Sonra neler görebilirim diye sihirli küreye baktı. Küre önce karardı, sonra aydınlandı. Ali Bey, Bayan Noot’un kulübesinin mutfağını görüyordu. Bayan Noot büyük şöminesinin yanında oturmuş, muhteşem kırkyama yorganı dikiyordu.

“İşte!” dedi Ali Bey. “Bunun sihirli bir yorgan olduğunu görebiliyorum, tam bana göre.”

Sihirli halıdan geriye kalan parçaya atladı. Haliya bir ata biner gibi oturmuştu, çünkü geride minnacık bir parça kalmıştı.

“Götür beni halı,
Çabuk götür beni,
Yanan güneşin içinden,
Soğuk rüzgârların içinden.

Sakın yanılma,
Sakın devrilme,
Sihirli haliya götür
Doğruca beni.”

Halının kalan parçası onu gökyüzüne yükseltti. Ama öyle küçüktü ki çok hızlı uçamıyordu. Aslına bakılırsa öyle yavaş gidiyordu ki sürünüyor gibiydi. Ali Bey sıcak güneşin altında yandı. Derken Bayan Noot’un yaşadığı soğuk kuzey ülkesine geldiğinde soğuktan dondu.

Artık karanlık çökmüştü. Halı gitgide yavaşlıyor, daha yavaş ilerliyordu; giderek alçalıyor ve daha da alçalıyordu. Sonunda bir dağın tepesine oturdu. Çok yorulmuştu. Ali Bey öfkeyle haliyi orada bırakıp dağdan aşağı, Bayan Noot’un evine doğru yürümeye başladı.

Pencereden içeri baktı.

Küçük Nils yatağında derin uykundaydı. Yarın onun doğum günüydü.

Bayan Noot yorganı bitirmek için geç saatlere kadar oturmuştu. Yorganın üstüne koyulacak tek bir yıldız kalmıştı. Ama Bayan Noot, iğnesi tam bir yamanın ortasındayken, sandalyesinde uyuyakalmıştı.

Ali Bey yavaşça pencerenin mandalını kaldırdı.

Sessizce içeri girdi.

Bayan Noot'u uyandırmamak için büyük bir dikkatle, kırmızı, mavi, yeşil, kızıl, pembe ve altın renkli güzel yorganı Bayan Noot'un ellerinin altından çekti. İğneye dikkat etmedi. Bayan Noot uyanmadı.

Ali Bey yorganı çalıp evden çıktı.

Yorganı karın üstüne serdi. Yorganın renkleri ay ışığında bile parlıyordu.

Ali Bey yorganın üstüne oturdu. Şöyle dedi:

“Tepeler ve vadiler boyunca,
Ormanların ve denizlerin üzerinden,
Güvenle taşı beni,
Götür beni eve!”

Yaşlı Bayan Noot dikerken ve şarkı söylerken yorgana bir sürü sihir yapmıştı. Yorgan gökyüzüne yükseldi ve Ali Bey'i güneyedeki sıcak ülkesine götürdü.

Bayan Noot uyandığında, güzel yorganının olmadığını gördü. Küçük Nils'le birlikte her yerde yorganı aradılar, ama yorgan ne mutfaktaydı ne odunlukta, ne de ormanın herhangi bir yerinde. Hiçbir yerde yoktu.

O gün doğum günü olmasına rağmen küçük Nils bütün gün ağladı.

Çöle geri dönen Ali Bey yorganın üstüne uzanıp uyumaya başladı. Develer ona gölge yapmak için ayakta duruyorlardı.

Derken en genç deve, “Arkadaşlar, düşünüyorum da, bu kötü huylu adam yumuşak bir yorganın üzerinde uyurken biz niye ona gölge etmek zorundayız? Onu kuma yuvarlayalım ve yorgana kendimiz oturalım. Sonra yorganı bizi uzağa götürmesi için kullanır ve onu burada bırakırız,” dedi.

Üç deve dişleriyle Ali Bey’i elbiselerinden tutup altındaki yorganı çektiler. Sonra hepsi, yorganın üstüne, ortadaki yıldız şeklindeki boşluğun etrafına çember şeklinde dizilip oturdular. (Şanslarına çok büyük bir yorgandı.)

En yaşlı deve şöyle dedi:

“Güzel yorgan,
Öyle hoş ve gösterişlisin ki,
Bizi eve götür
Senin anavatanına.”

Yorgan, tüm develer üstünde otururken hemen gökyüzüne yükseldi.

O anda Ali Bey uyandı. Develerin üzerinde yükseldiğini gördü. Hiddetle haykırarak kalktı ve yorganı yakalamak için hamle yaptı. Parmaklarıyla yıldız biçimli boşluğu son anda yakaladı.

Yorgan, altında Ali Bey asılı olduğu halde gökyüzünde ilerliyordu.

En genç deve, “Arkadaşlar, Ali Bey’den kurtulalım. O bu yorgan için fazla ağır,” dedi.

Böylelikle tüm develer, Bayan Noot’un bir yamanın üzerine saplı kalan iğnesi yerinden çıkıp Ali Bey’in parmağına batana kadar zıplayıp toslaştılar, vuruşup sallandılar, kaykılıp yıkıldılar. Ali Bey haykırarak düştü. Düştü, düştü, düştü, düştü, düştü, ta ki sonunda suları sıçratarak denize çarpana dek düştü.

Bu Ali Bey’in sonu oldu.

Ama yorgan develerle birlikte gökyüzünde süzölmeye devam ediyordu. Develer Beyrut’tan geçerken on iki yeşil trafik ışığını aşığı fırlattılar.

Sonunda Bayan Noot’un evinin önüne indiler. Nils koşarak geldi.

“Ah, büyükanne!” diye haykırdı. “Gel de bak! Yorgan geri geldi! Üstelik bana doğum günü hediyesi olarak on iki tane deve getirmiş.”

“Olur şey değil!” dedi Bayan Noot. “Onlara ceket dikmeliyim, yoksa burada çok üşürler.”

Böylece Bayan Noot develer için çok güzel kırkyama işi ceketler dikti ve onlara yemeleri için bolca sıcak yulaf lapası verdi. Develer böyle bir ev buldukları için çok mutluydular.

Bayan Noot son yıldızı dikip yorganı Nils’in yatağına serdi.

“İşte oldu,” dedi. “Şimdi yatma vakti!”

Nils yatağına girip güzel yorganının altına gururla uzandı. Hemen uykuya daldı. O gece ve ondan sonraki her gece, büyükannesi her iki yanında altışar deveyle büyük ateşin önünde otururken Nils harika rüyalar gördü.

